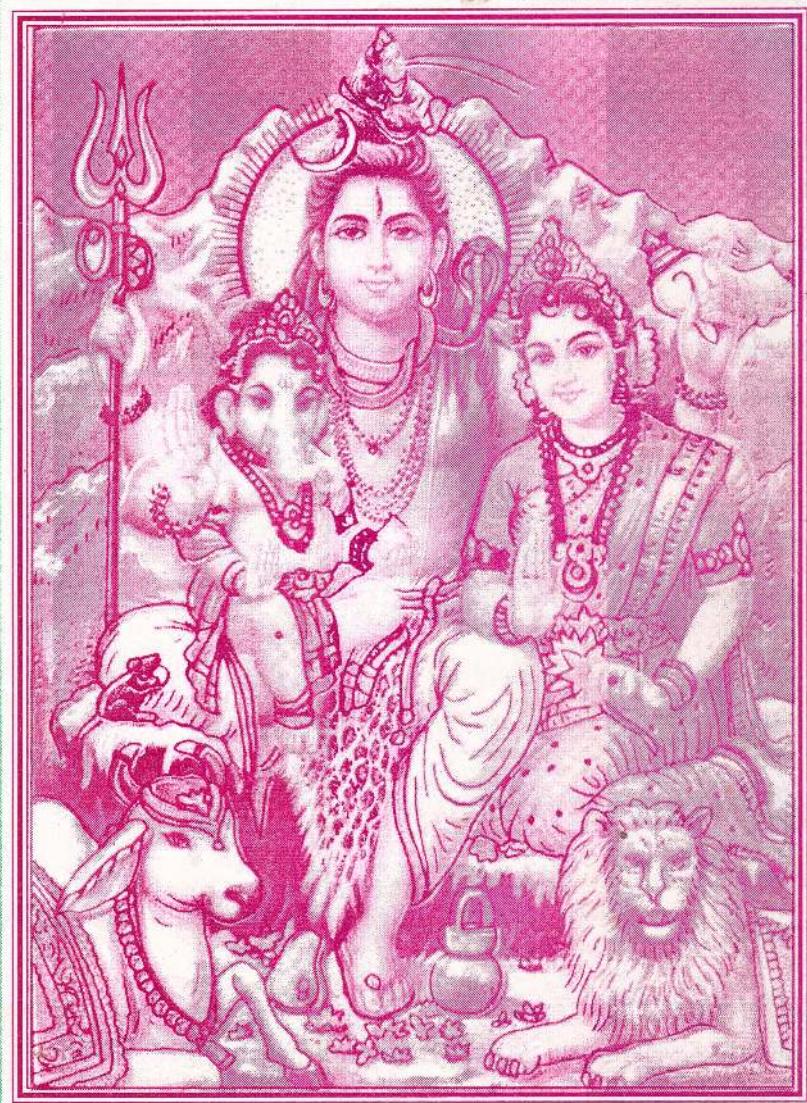

ஈசவர்த்தி

சுகா (அடுளி-அடுடி)

விலை
₹. 20/-

பொருளடக்கம்

1. சைவமாம் சமயம் சாரும் ஊழ் பெறல் அரிது.	1
2. நாடகம்	-
3. சேக்கிழார் காட்டுஞ் சைவநீதி	-
4. சைவசித்தாந்தம்-விநாயகர் வணக்கம்	-
5. கொழும்பு ஸ்ரீ பொன்னம்பலவாணேஸ்வர் ஸ்வாமி தேவஸ்தானம்	-
6. அம்மையப்பரே உலகுக்கு அம்மையப்பர்	-
7. காலந்தோறும் தருமம்	-
8. தேர்ந்து பாருங்கள்	-
9. புன் சமந்த பொன்மேனி	-
10. மாதமகத்துவம்-ஆணிஷத்தரம்	-
11. ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார்	-
12. திருவாசகம்-அடைக்கலப்பத்து	-
13. நினைவிற் கொள்வதற்கு	-
14. சைவசமய அறிவுப் போட்டி	-
15. பயில்வோர் பயிற்சிக்கு	-
- இலக்கணவித்தகர் இ. நமசிவாயதேசிகர்.	2
- பண்டிதர் மு. கந்தையா.	3
- மெய்கண்டார் ஆதீன முதல்வர்.	5
- பிரம்மஸ்ரீ சோ. குஹானந்தசர்மா.	8
- சித்தாந்தச்செல்வர் வி. சங்கரப்பிள்ளை.	10
- சைவப்புலவர் அ. இரத்தினம்.	14
- முருக. வே. பரமநாதன்.	18
- வித்துவான்.திருமதி.வசந்தா வைத்தியநாதன்.	20
- செ. நவநீதகுமார்.	22
- சிவ. சண்முகவடிவேல்.	23
- பண்டிதர். சி. அப்புத்துரை.	25
-	28
-	29
- செல்வி. செ. மனோகரராணி.	29

‘மேன்மைகள் சைவநீதி’

நயினை பிரதிஷ்ட கலாநிதி,
சிவாசார்ய சுவாமிநாத பரமீஸ்வரக்ஞகுக்கள்.

உலகில் நீதியை, அநீதியை அறியாதவர் இல்லை. அதனை நெறிப்படுத்தும் போது தான் தவறு நிகழ்கின்றது. பங்கயத் தயனும் மாலும் அறியா நீதி என்று மணிவாசகனார் குறிப்பிடுவர். இறைவனையே நீதி என்கின்றார். இந்த உண்மை ஒளிர-தெளிவுபட-வெளிவருவது சைவநீதி

என்னும் மாத இதழ். பெரியவர்களின் கலைப் பொக்கிசமான கட்டுரைகள் நிறைவாக உள்ள இதழ் சைவநீதி. சிந்தனையை வளர்க்கச் சிறந்த வெளியீடு. இதன் வளர்ச்சிக்கு எல்லோரும் உதவ வேண்டும்.

சைவநீதி

மலர்:1

சுகர் ஆணி

சைவ சமய வளர்ச்சி கருதி வெளிவரும் மாத இதழ்

இதழ்:3

கௌரவ ஆசிரியர்
சைவப்புவர்மணி வித்துவான்
திரு. வ. செல்வலயா

நிர்வாக ஆசிரியர்
சிவார்ஜால ரவிசங்கரக்ருக்கன்
திரு. ரே. நவநீதகுமார்

பதிப்பாசிரியர்
திரு. ச. சுக்தி விக்னேஷ்வரன்

61/1F, பிர்சாய்பு வீதி
கொழும்பு 12.
இலங்கை.
தொ:பேசி/.:பக்ஸ:438967

சைவமாம் சமயஞ்சாரும் ஊழ் பெறல் அரிது

அரிது அரிது மானிடராய்ப்பிறத்தல் அரிது என்கின்றார் ஒளவையார். பெறுதற்கரிய பேறுகள் பலவுண்டு. அவற்றுள் மானிடராகப் பிறத் தலே பெரும் பேராகும். அப்பேற்றோடு சைவமாஞ் சமயம் சாருகின்ற ஊழும் பெறுவது இலகுவான காரியமன்று. அங்ஙனம் வந்துகிடைப்பது முன்செய்த நல்வினைப்பயன் என்றே கருத வேண்டும்.

வினைப்பயன் நமக்கு ஊட்டப்படும் போது ஊழாகிறது. ஊழும் ஆகூழ்போகூழ்ன இரண்டாக வகுக்கப்படும். ஆகூழ் நன்மைபயக்கும். போகூழ் தீமை பயக்கும்.

நாம் மானிடராய்ப் பிறந்து சைவசமயத்தில் சாரக்கூடியதாக அமைந்த வாழ்வு ஆகூழே, வாழ்வென்றமையலை விட்டு விலக வேண்டும். வறுமையாஞ் சிறுமையிலுமகள்று கொள்ள வேண்டும். தாழ்வெனும் தன்மையைப் பெற்று நாம் சைவமாஞ் சமயஞ் சாரந்துள்ளோம். இது ஒரு பெறுமதியான நிலையாகும். இங்ஙனமாய ஓர் ஊழ் யாருக்கும் சித்திக்கக் கூடியதன்று. அது சித்தித்தபோதே இம்மானிடவாழ்க்கையில் நின்றே நிலைபெறுமாறு எண்ணுதல் வேண்டும். உயிருக்கே நிலைபெறுமாறு உண்டு. உடலுக்கன்று. உடல் அழியந்தன்மையது.

மானிடப்பிறவியை வகுத்ததன் நோக்கம் தான் என்ன? மனம் வாக்குக்காயங்களால் அரன்பணிசெய்யவன்றோ? இதன்காரணத்தை அறிந்த தேவர்களே மன்னின்மேல் வந்து அரனை அர்ச்சிக்கிறார்கள். நாம் ஊன் எடுத்து உழவும் ஊமர்களாய் ஒன்றையும் உணர்மாட்டாமல் அவத்தைப் படுகின்றோம்.

“நார் யமில் தேசம் தன்னில் நான் யாறு யமிலா நாட்டேல்
விவாதம் ஒழிந்து நேர்த்தல் மிக புண்ணியத்தானாகும்
தரையிலிர் கீரை ஸ்டுத் தலாஞ் செய்யாதியில் வந்து
பரஷயாங்கிரஸ்லஸப் பாக்மியம் பண்ணொண்டுதே”

என்று கூறும் சிவஞான சித்தியார் பாடலையும் சிந்திப்போமாக. பூமிகளுள்ளே சிவபூமியிலே பிறந்திருக்கின்றோம். பிறவிக ஞானே மானிடப்பிறவியிலே பிறந்திருக்கிறோம். பரம் பொருளாகிய சிவனையே அர்ச்சித்து நல்ல பேறு பெறும் வாய்ப்பினையும் பெற்றிருக்கிறோம். இத்தனையையும் பெற்ற நாம், ஒன்றையும் உணரா ஊனெடுத்துழலும் ஊமர்களாக வாழ்ந்திடல் நலமோ? இதனைச்சிந்திக்க வேண்டும். சிந்தித்து மேலாம் நன்னெறி பற்றி வாழவேண்டும். இங்ஙனம் நம்வாழ்வு சைவ வாழ்வாகிச் சால உயர் சிவஞானத்தாலே போழின மதியினானைப் போற்றுவோமாக. அவன்றுளாலே, அவன்தாள் வணங்கி உய்திபெறுவோமாக.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய “நாடகத்தால் உன்னடியார்” எனத்தொடங்கும் திருப்பாடலிலமைந்த “நாடகம்” என்ற சொல்லுக்கு முத்தமிழில் ஒன்றாய நாடகம் என்பதுனர்த்தும் பொருளைப் பொருளாகக் கொண்டு உரைகறுப்படுகின்றது. அங்கும் உரைகறுப்படுவது பொருத்தம் போற்காணப்படவில்லை.

அவ்வுரைக்கு, நாடகத்தால் என்பது நடித்து என்பதனைக் கொண்டு முடிவதாகக் கொள்ளல் வேண்டும். நாடகத்தால் நடித்து என்பது நடையால் நடந்து என்பதுபோலப் பொருத்த மற்றதாத் தெரிகிறது. மேலும் நடித்து என்ற சொல்லே அப் பொருளைத் தருதலால், நாடகத்தால் என்பது அங்குவேண்டாத சொல்லாகக் காணப்படுகிறது.

“நாடகத்தால் உன்னடியார்” என்ற தொடரை நாடு, அகத்தால், உன் அடியார் எனப்பிரித்து நாடு அகம், உன்னடியார், என்பவற்றை விணைத்தொகைகளாகக் கொண்டு அவற்றை நாடுகின்ற அகத்தால், உன்னுகின்ற

அடியார் என விரித் து, விரும்புகின்ற மனத்தினாலே, இறைவனை நினைக்கின்ற அடியவர் எனப்பொருள் கொள்ளலாம். அங்கும் கொண்டால், மெய்யடியவர் இலக்கணம் பெறப்பட்டு, அம்மெய்யடியவர் போல் நடித்து என்றியைந்து பொருள் சிறக்கும்.

இறைவனை விரும்புவதும் அவனையே இடையறாது நினைந்திருத்தலும் மெய்யடியார் இயல்பென்பது திருவருட்பாக்கள் தோறும் பாந்து காணப்படும். ஆன் மா எதனை நெடிது நினைக்கின்றதோ அதன் வண்ணமாகும் என்பது அறிஞர்கருத்து.

மெய்யடியாராகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், தம்மை மெய்யடியார் போல நடிப்பவராக இழித்துக் கூறியது. அவர்தம் ஆணவமற்ற இயல்பைக்காட்டி அவர்தம் உயர்வைப் புலப்படுத்துகிறது. இங்குமே ‘கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின் என்பன முதலியவாகப்பிற் இடங்களிலும் கூறுவது காணத்தக்கது.

நாடகத்தால் உன்னடியான் போலநடித்து நான்நடுவே
விடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்
ஆடகச்சீர் மணிக்குங்றே இடையறா அன்புனக்கென்
ஹாடகத்தே நின்றாருகத் தந்தருளௌம் முடையானே. திருவாசகம்

சிவதரிசனம் செய்ய விரும்புவோர் சிவதீர்த்தத்திலே விதிப்பாடி ஸ்நானங் செய்து ஈரத்தை உலர்ந்த வஸ்திரத்தினாலே துவட்டி, விபூசி தரித்து, தோய்த்துவர்ந்த ஆடை தரித்து அனுட்டானமும் செபமும் முடித்துக்கொண்டு திருக்கோயிலுக்குப் போகக் கடவர்.

-ஆழமுகநாவலர்

சேக்கிழார் காட்டுஞ் சைவநீதி

(சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி)

பண்டிதர் மு. கந்தைய

மனுவேந்தனென்பவன் ஒரு மகா மன்னன். அவனது அரண்மனை வாயிலில் முக்கிய சேவையில் ஈடுபட்டுள்ளது ஆராய்ச்சி மனி யோன்று. குறை முறையுள்ளவர்கள் யாரேனும் வந்து தன்னை யசைத்தால் அவர்கள் வரவை மன்னனது உடனடிக்கவனத்துக்குக் கொண்டு வருவது அதன் சேவை. ஒருநாள் அந்த மனி வழமைக்கு மாறான கர்ண கட்டுமும் கனகச்சிதமு மான அவல ஓலி கிழப்புகிறது. கேட்டு அதிர்ச்சி யுற்ற நிலையில் உள்ளிருந்து அரண்மனை முன் வாயிலுக்கே வந்துவிடுகிறான் அரசன். அலறித் துடித்தவாறு அழன்று சமூன்று பரிதவிக்கும் பக்கவான்றைக் காண்கிறான். சற்றுமுன், ஆராய்ச்சி மனிக்கயிற்றைத் தன்கொட்டில் மாட்டி மனியை இழுத்தடித்தது அப்பகவே தான் என்கின்றனர் வாயிற் காவலர். அத்தனைக்கு அன்று நடந்துவிட்டதென்ன என்ற ஆய்வு பிறக்கிறது. அப்பகவின் இளங்கன்றானது அரசவீதியில் உலாப்போந்த அரசிளாங்குமாரனது தேர்ச்சில்லில் தானாக அகப்பட்டிறந்து போயிற்று. அத்துயர் தாங்காத தாய்ப்பக விளைத்துவிட்ட ஆரவார அவலம் அது என்ற நிலை தெளிவா கிறது. இனி அதற்கு ஆகவேண்டுவது யாதென மந்திரிகளை விளாவுகிறான் மன்னன்,

பக்ககொலை பாவமேதான். ஆனால் இந்திகழ்வில் அரச குமாரன்மேற் கொலைக் குற்றஞ்சாட்ட இடமில்லை. எந்த ஒரு விபத்தும் நேர்ந்துவிடுதற்குச் சற்றும் இடமளிக்காத முன்னேற்பாடுகெடுந்தனேயே தேருலா நிகழ்ந்திருக்கிறது. அவற்றை யெல்லாம் ஊடறுத்து அப்பகக் கண்று அங்கே பாய்ந்ததும் சற்ற வந்து கொண்டிருந்த எல்லாத் தேர்களையும் விலக்கி அரசிளாங்குமாரனது தேர்ச்சில்லுக்கே அக்கண்று பலியானதும் ஏதோ பெருமாயம். அவன் அறியாவண்ணம் நிகழ்ந்துபோன குற்றம், அபுத்தி பூர்வக் குற்றம் அது. அதற்குப் பரிகார மாகப் பிராயச்சித்தமென ஒன்றுண்டே. அதைச் செய்துவிட்டாற் போதுமானது. முன்னும் இப்படி

நடந்ததுண்டு. என்கின்றனர் மந்திரிகள்.

மந்திரிகள் நோக்கில் எவ்வளவுக்குச் சர்வசாமானியமாகப் படுகின்றதோ, அரசன் நோக்கில் அவ்வளவுக்குப் பாரதாரமான விஷயமாகப்படுகின்றது இந்நிகழ்ச்சி. புத்தி பூர்வமோ அபுத்தி பூர்வமோ, கொலை கொலையோ. அரசகுமாரனது தேர்ச்சில்லாற் கொலை நிகழ்ந்திருத்தவினால் அது அவன் குற்றமே என்ற துணிவினால் அவர்கள் மேல் அவன் எரிந்து விழும் நிலையில் மன்னன் அழன்று மனம் புழுங்கி உரைக்கின்றான்.

அரசன் என்பவன் தர்மரகஷ்டகன். தயவை அடிப்படையாகக் கொண்டது தர்மம். துயரப் படுவெனுக்கன்றித் துன்புறுத்தியவனுக் கல்ல, தயவு காட்டுவது. தன் கண்றை இழுந்து என் கண்காணி இப்பெருவேதனை யற்றுக் கலங்கும் பகவின்பாற் காட்டவேண்டுந் தயவுக்கும், நீங்கள் பேசும் பிராயச்சித்தத்துக்கும் என்னதான் தொடர்போ? ஒருவன் மற்றோருயிரைக் கொன்றால் அதற்குத் தீர்வாகக் கொன்றவனையே கொன்றுவிடுவது நடைமுறையிலுள்ள தர்மநீதி. அதனை நன்கறிவீர் நீவீர். அறிந்திருந்தும் மகன் செய்த பக்ககொலைச் சார்பில் தந்தையாகிய என்னைத் தர்மக் கொலையாளி ஆக்கி விடுவேதற்கோ உங்கள் மந்திராலோசனை! இவ்விஷயத்தில் நிச்சயம் யான் மகனைக் கொல்லவே துணிவேன் என்றெண்ணி அதற்குக் குறுக்கீடு பண்ணத் துணிந்த உங்கள் குழ்ச்சியே குழ்ச்சி! மற்றென்ன செய்தும் நீக்கப்படலாகாத வாறு இப்பக பட்டதுயரம் அதற்குச் சமமான துயரம் நானும் பட்டுத்தழிற்காஞ்செயல் முறை ஒன்றே இதற்கு நீதித் தீர்வாயிருக்க முடியும். இதுபோல் முன்னும் நடந்துள்ளதென்றீர்களே, எந்த உலகில், எந்தப்பக, இந்தப் பிரகாரம் வருந்தி எந்த மன்னனுடைய ஆராய்ச்சி மனியை அடித்துத் தளர்ந்த தென்று உங்களாற் சொல்ல முடியுமா? தன்னைக் கைவிட்டவனைத் தருமந்

— ரூ யூமென்பார்களே! உங்கள் அக்கிசைதலின் விளைவாக என்னைத் தமங்கைவிட்டபின் நான் தர்மரகஷகனாவ தெங்கேயோ? இதுவரை ஆசிப் பீத்திருந்த மநுநீதி என்னாற் கவிழ்க்கப்பட்ட தென்ற பழி என்மேற் சாரவைக்கவா உங்கள் துணிவு, தருணத்துக் கேற்றபடி நீதியைப் புறந்தளிவிட்டு ஒரம் பேசும் மந்திரிமார் புரளிப்பாரம்பரியத்துக்கு நிரந்தரவாழ்வளிக்க முயல்கிறீர்கள் போலும்!

பாரம்பரியமான தர்மநீதிக்கு முரணாக முடிவெடுத்தற்கான தான் தோன்றி மன்னனல்ல யான். என்பேரிலிங்குள்ள ஆணைவலு என் சுதந்தரமல்லவே! கையும் மெய்யுமாகப் கண்ட தெய்வமாயிருந்து சதா என்னைக் கண் காணித்துக் கொண்டிருக்கும் இத்திருவாரூர்த் தியாகராசப்பெருமான் என்னை நம்பி என் மேல் வைத்த ஆணையே எனதானை, ஆதலின் நீங்களும் உங்கள் ஆலோசனையும் எக்கேடு கெடினாங் கெடுக. தன்கண்றையிழுந்து துயருறும் பசுவின் துயர் நிலைக்குச் சமமாக என்மகனை யிழுந்து நான் துன்புவதே இங்கு தருமம் - என்று கனலும் புகையுமாகக் கக்கி விட்டுள்ளான் மன்னன். இதற்குத் தாக்குப்பிடிக்க மாட்டாது தமில் நழுவிக் கொண்டனர் மந்திரிகள்.

என் ன இது? எதனாலிது? என் ற மலைப்புக்கு இடமிரிக்கின்றது இது? நிகழ்ந்த நிகழ் வின் பிரத்தியேகமான அசாமானிய இயல்புகள் மந்திரிமார் மதிப்பீட்டிற் புகவில்லை. அதற்கெதிர் அவை மன்னன் உணர்வினை ஊடுருவிப்போய் அவனுக்கு உயிருட்டமாயிருந்த தர்மத்தின் அடிப்படையைத் தீண்டிவிடுகின்றன. தர்மம் சிவன்படைப்பு. அது அவனால் வழி நடத்தப் படுவது என்பதெல்லாம் பொதுவில் மறைமுக நிகழ்வுகள். ஆனால் இன்றைய இவ் விஷயம் இருந்த வாக்கில் அவை வெளிப்படை நிகழ்வுகள் எனக் கண்டகாட்சி மன்னன் காட்சி, அவை மறைமுக நிகழ்வுகளாம் பட்சத்திலேயே தர்மம் பயபக்தி பூர்வமாக அனுசரிக்கப்பட வேண்டும் என விதியிருக்கையில், அவை கண்கண்ட விஷயங்களாயிருகையிற் பிறகு

வேறென்ன? அது தான் இது, அதனால் தானிது எனக் காண்பது மலைப்புத்தீர் மார்க்கமாகும்.

மேல் முடிவு என்னாயிற்று? சேக்கிழார் சொல்வழி கேட்போம்,

“ஓரு மாந்தன் தன்குவக்துக் குள்ளா னெபது முனரான் தருமந்தன் வழிச்செல்கை கடனென்று தன்மைந்தன் மருந்தன் நோழி உறவுந்தான் மனுவேந்தன்”

தருமந்தன் வழிச்செல்கை கடன்.

இது சிவனானையைப் பேணி அனுசரிக்கும் நெறி நீதி நெறி என்று குறிப்பிட இதையன்றி வேறொன்றிருக்க முடியாது. இந்த நீதி சிவத்துக்கு நேர்முகத்திற் பிரீதியானது. ஆதலால் இது சைவநீதி. நேரடியான சிவப்பிரீதிக்கு இது உரித்தானதும், இதனாற் சர்வமங்களகரமான சர்வநன்மைகளும் ஒருங்கே நேர்தலும் வரலாற்று முடிவாகின்றன.

மைந்தன் கொன்ற கன்றும் உயிர்த் தெழுகிறது. மன்னன் தேரூர்ந்து கொன்ற மைந்தனும் உயிர்த்தெழுகிறான். தேரூர்ந்து மகனைக் கொல்லுமாறு மன்னனாற் பணிக்கப்பட்டு அதற்கு மனமிசையாது முன்னம் தற்காலை பண்ணிக் கொண்டவென்ற மந்திரியும் உடனமுகின்றான். பசுவுக்கு மடிமுட்டிப் பெருகுகிறது பால். மன்னனுக்கு மனம் முட்டிப் பொழிகின்றது மகிழ்ச்சி. தந்தையின் கருணையில் அமிழுகிறான் மைந்தன். தாய்ப்பாவில் முழுகுகின்றது கன்று.

இவ்வளவும் மநுவேந்தனின் தர்மநீதிசைவநீதி தந்த பரிசுகள். இப்படியாக நீதி செலுத்தும் அரசாட்சி எத்தகைய அரசாட்சி? இது அசாதாரணமோ? சாதாரணமோ? என் ற விசாரத்தைச் சிந்தனை ஒட்டத்துக்கு விட்டு, அரசியல்தான் ஆர்க்குமெளிதே என ஏழக்கூடும் அசட்டுத் துணிவுக்கு ஆணியடிக்கும் பாங்கில், சேக்கிழார், அருமந்த அரசாட்சி அரிதோ மற்றெளிதோ தான்” என இத் தொடர்பில் அருளும் வாக்கின் அந்தரங்கம் அறிதல் தகும்.

(வளரும்)

சைவ சித்தாந்தம் - விநாயகர் வணக்கம்

மெய்கண்டர் ஆத்மீ முதல்வா

விநாயகப் பெருமானை முதற்கண்
வணங்குவது சைவசமய மரபு. சைவசித்தாந்த
சாத்திரங்கள் பதினான்கு, தோத்திரங்களாகிய
திருமுறைகள் பன்னிரண்டு.

சாத்திரங்களில் முதன்மையானது சிவஞான
போதம்; அங்கே மெய்கண்டார் அருளிய மங்கல
வாழ்த்து,

“கல் ஆல் நீல் மலை
விஸ்வார் அருளிய
பொல்வார் இவைஸவர்
நல்வார் புனைவடி”

என்பதாகும். பொல்லார்-பொள்ளார். உளியினால்
பொள் எப்படாத சயம்பு மூர்த்தியாகிய
(திருவெண் ணெய் நல் லூர்) விநாயகப்
பெருமானைக் குறிப்பதாகும். மலைவில்லார்
என்பதற்கு மலைவு இல்லார் எனவும், மலை
வில்லார் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். இது
சிவபெருமானைக் குறிப்பிடுகின்றது.

சிவஞான போதத்தின் வழிநால் சிவஞான
சித்தியார். தமிழ்ச் சித்தாந்த சாத்திரங்களிலே
அளவாற்பெரியது. எனிமையும் இனிமையும்
உடையது. காவியச்சுவை மிக்கது.

அது பரபக்கம், சுபக்கம் என இரு
பிரிவுகளை உடையது. இரு பிரிவுகளிலும் இரு
பாயிரங்கள் உள். பரபக்கப்பாயிரத்தில் சிவன்,
சக்தி, விநாயகர், குமரக்கடவுள் எனத் தனித்தனி
வணக்கப்பாடல்கள் உள். பாயிரத்திற்கு முன்னர்
விநாயகர் வணக்கம் எனப்பின்வரும் திருப்பாடல்
உளது. மனம் செய்யத்தக்கது.

“ஓருக்கோட்டன் இருசிவியன் மும்யத்தன்
நால்வாய் ஜங்குத்தன் ஆறு
தருகோட்டு அம்பிறை இதற்கு தாற் சடையன்
தரும் ஒரு வாரவைந்தன் தாள்கள்
உருகு ஓட்டு அன்பொடும் வணங்கி ஓலாடே
இருபைகல் உணர்வோர் சிற்றைத்
திருகு ஓட்டும் அயன் திருயால் செவ்வழும் ஒன்றூ
என்னர் செய்யுங் தோவே”

இதே திருப்பாடல் சிவஞான சித்தியார்

சுபக்கத் தின் காப்புச் செய்யுளாகவும்
விளங்குகின்றது. சுபக்கப்பாயிரத்தில் மங்கல
வாழ்த்து, “சிவனடி சென்னி வைப்பாம்”
என்கின்றது. தனித்தனி வணக்கப்பாக்கள்
பரபக்கத்தில் இடம்பெற்றது போல சுபக்கத்தில்
இடம் பெறவில்லை.

பரபக்கம் பிற சமயங்கள் பற்றியது.
சுபக்கம் சைவசித்தாந்தம் பற்றியது. சிவஞான
சித்தியார் என்றால் சுபக்கப் பகுதியே என
எண்ணத்தக்கதாகப் பற்பல பதிப்புக்களும்
உரைகளும் வெளிவந்துள்ளன. இதனால்
சிவஞான சித்தியார் பரபக்கத்தில் இடம்
பெற்றுள்ள பாடல்களையும் சைவசித்தாந்திகளே,
கற்கும் சந்தர்ப்பத்தை இழப்பதுண்டு.

சிவப்பிரகாசம், சிவஞானபோதம் சிவஞான
சித்தியார் வழிவந்த சார்பு நூலாகும்.
உமாபதி சிவாசாரியார் அருளியது. சிவப்பிரகாசப்
பாயிரத்தில் நடராசர், சிவகாமியம்மை, விநாயகர்,
முருகக்கடவுள் எனபோர்க்கும் குருவுக்கும்
தனித்தனி வணக்கப்பாடல்கள் உள். இவற்றை
விடப் பின் வரும் காப்புச் செய்யுள் விநாயகருக்கென முதலில் உளது.

“ஓவியான திருசூளி உற்றான் மிகேவு
காலூர் வகும் ஆகை கால் நாஞும் யறவாஸல்
அவியாஞும் மல்தாவும் அடியாக்கள் உள் ஆன
வெளியூதும் வலது ஆய விளைகூட நிலையாலே”
உமாபதி சிவாசாரியார் அருளிய மற்றோர்
நூல், பிரசித்தி பெற்ற திருவருட்பயன்.

“நஞ்சுஞ்சக் கள்று நண்ணில் கலை ஞானம்
கற்றும் சங்கு அன்று கன்”
என்பது அதன் விநாயகர் வணக்கம். உமாபதி
சிவாசாரியார் அருளிய இன்னொரு நூல் சங்கற்பு
நிராகரணம். அகவற்பாக்களால் ஆனது. பாயிரப்பா
49 அடிகளைக் கொண்டது. அதன் முன்னருள்ள
விநாயகர் வணக்கம் 13 அடிகளாலானது.

மெய்கண்ட தேவரின் மற்றோர் மாணவர்
திருவத்திகை மனவாசகங்கடந்தார். அவர் அருளிச்
செய்த நூல் உண்மை விளக்கம். அதிலுள்ள
விநாயகர் வணக்கப்பாடல்,

நூலும் ஆகம நூல் வைத்திபாருள் வழுவா
உள்ளை விஸங்கம் உரை செய்யந்தின்மதுமேர்
அந்தி நிற்த நந்திமுகத் தொந்திவயிற்று ஜஸ்கரனைப்
பந்தும் அறப் புந்தியுள் வைப்பாம்”

சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள்
பதினான்குக்கு அப்பாலுள்ள சாத்திர நூர்ல்களுள்
துகளாறு போதும், திருச்செந்தூர் அகவல், என்பன
குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றை அருளியவர்
சீர்காழிச் சிற்றம்பலநாடிகள்.

“எல்லாம்பொய் என்றே வனைக்காட்டி எம்பிரான்
மொல்லாத யேற்று தான் சொல்லி - நல்லதூரு
அந்துமாம் ஆனந்தம் ஆங்கநுதல் செய்துற்றுக்
கற்பகத்தின் தாள் இனை என் கண்.”

கற்பகம்- விநாயகர், இது துகளதுபோத விநாயகர்
வனைக்கம். திருச்செந்தூர் அகவல் விநாயகர்

காப்பு.

நந்துஶர் அலைவாயில் நன்னி உலகு ஏது ஒளி
செந்துராத் திருஅகவல் செப்புவேன்- இந்து ஊரும்
செஞ்சடையாள் யானைச்சிறம் உபொன் அன்பிலிகள்
நெஞ்சுக்கடையாள் பாதும் நினைந்து.”

என்றமைந்துள்ளது.

சைவ சித்தாந்த ஞானம் பெற்றுச்
சிவானந்தப் பேரின்பம் பெறுவதற்கு முதலிற்
செய்யத்தக்கது விநாயகர் வனைக்கமாகும்.
நந்துஶரக் கன்றாகிய விநாயகப் பெருமானின்
நல்லருள் கிட்டுமோயின் கல்லாமலே சிவஞானம்
பெற்று விடலாம் என்பது சைவசித்தாந்த சாத்திரம்
நமக்குக் காட்டும் நல்லவழியாகும். இது உண்மை
திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவ சித்தாந்தத் தெய்வ வனைக்கம்

சைவ சித்தாந்த ஞான நூல்கள் விநாயகர்
வனைக்கத் துடன் நின்று விடவில்லை, சிவஞானபோதம், “மலை வில்லார் அருளிய
பொல்லார்” என விநாயக வனைக்கத்திலே சிவ
வனைக்கத்தை அடக் கியுள்ளது. ஆனால்
சிவஞானசித்தியார், சிவப்பிரகாசம் இரண்டும்
விரிவான விளக்க நூல்கள். அவற்றிலே
தனித்தனி வனைக்கப் பாடல்கள் ஓவ்வொரு சிவ
மூர்த்தங்களுக்கும் உள். ஓவ்வொரு திருப்
பாடலும் சைவசித்தாந்த ஞானநாட்டம்
உடையவர்களால் தினமும் பாராயணங்கு
செய்யத்தக்கவையாகும்.

எங்களிற் பலருக்குச் சிவன், சத்தி,
விநாயகர், முருகன் இவர்களுள் ஒருவரைக்
குலத் தெய்வமாகவோ, வழிபடுதெய்வமாகவோ
இஷ்ட தெய்வமாகவோ வணங்கும் வழக்கம்
உண்டு. பலரையும் பரவுவதுமண்டு. நாம் வாழும்
குழலில் சிவன் கோயில் இல்லாவிடினும் அம்மன்
கோயில் உண்டு. விநாயகர், முருகன்
கோவில்களாவது உண்டு. அன்றேல் ஒரே
கோவிலில் இத் தெய்வங்கள் இனைந்து
இருப்பதுமண்டு.

பன்னிரண்டு திருமுறைகளுள்ளே தேவாரம்,
திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு,
புராணம் ஜந்தினையும் “பஞ்ச புராணம்” என
ஒத்ப்படுவதுண்டு. இவை சிவபரம்பொருளைப்
பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டவை.
திருவிசைப்பாவில் திருமுருகனுக்கும் பதிகம்

உண்டு. பன் னிரு திரு முறைகளிலே
விநாயகற்கும் முருகனுக்கும் தனித்தனி
பதிகங்கள் உள். ஆனால் அவற்றை ஒதுவது
அருமையாகவே நிகழும்.

இவ்வாறாகிய நிலையில் சித்தியார்,
சிவப்பிரகாசத்தில் இடம் பெற்றுள்ள விநாயகர்,
அம்பிகை, முருகன் பாக்கள் தினமும் ஒதுத்தக்க
தோத் திரிப் பாக்களாகவும் விளங்கிச்,
சிவஞானத்தை நல்குகின்றன.

ஆதி நடி அந்த இவ அளவில் ஓநி
அங்கு சூன் முந்தியாய், அகிலம் சன்ற
யாதினையும் ஒரு யக்கு அட்சி, ஓனோ
மது சூளாமணியாய் வையா் போற்று
யாதியி அணி பவன் சௌகால் தாழப்
படி ஒவி அங்கந்து ஆடும் யவன் பந்த
தாநாலி நாமாகன் சித்தீ வைத்துந்
தூராத யேப்பு வளரா நின்பா்”

இது சிவஞானசித்தியார் பரபக்கச் சிவ வனைக்கம்.
அம்பிகை துதி.

“சவ் அநுவ் இச்சை அறிவு இயற்றல் இவ்யா்
இவைமாடு போகம் அதியார் ஆகித்
ஷே அநுவம் அநுவாஸம் உருவம் ஆகித்
தேவியாயா் தேசமிடு சேவை ஆகித்
பேரிய உயிரை எலாம் பெற்று நோக்கிப்
பெறும் போகவை அலத்துப் பிறப்பினையும் ஏற்றுப்பட்டு
ஆச அகவும் அயர் உள்து அங்குவான் இருக்கும்
அன்கை அநுப்பாதமலர் சென்னி வைய்யா்”

என்னும் தோத்திரப்பாடலில் உள்ள சொற்கள்

யாவற்றிற்கும் தனித்தனியாகப் பொருள் விளக்காவிட்டனும் “அடியார் உள்தது அப்பனுடன் இருக்கும் அன்னை அருட்பாதமலர்” என்பது யாவர்க்கும் மே விளங்குகின்றதல்லவா? அம்மட்டோ! அம்மையே எமது உண்மையான அன்னை என்பது, “பேசு அரிய உயிரை எலாம் பெற்று, நோக்கி, பெரும்போகம் அவை அளித்து (முடிவில்) பிறப்பிணையும் ஒழிக்கும் அன்னை” என்பதும் விளங்குகின்றதல்லவா? இம்மட்டோ அன்னை விளையாட்டு! “அருவம், உருவம், அருவருவமும்” ஆகின்றாள். தேவியுமாய், தேசமொடு செலவழும் ஆகின்றாள். இதனையே திருவருட்பயன் சுருக்கமாக,

“தனிலைமை மன் உயிர்கள் ராத்தநும் கந்தி
பின்னும் இவான் எங்கள் யான்”

என்கின்றது. சிவஞானசித்தியாரைப் போலவே சிவப்பிரகாசமும் “அன்னை அருட்பாதமலர் சென்னி வைப்பாம்” எனப் பின்வரும் திருப்பாடவில் வலியுறுத்துகின்றது.

“ஸந்த பராபரை ஆதி பரந்து இச்சை
யாநாளம், மினை, பரபோக ரூபம்
தஞ்சக்குருணை உருவாகி வகுத்தா குத்த
தலு கரு புனை பேரகங்கள் தாங்க
விரிந்த உயதவள்கள் யேவி ஏற்றாய்
விலையாய் ஜங்கார்த்தும் வித்தாய் நாலத்து
அரந்த கெட மனியள்ளுவன் ஆடல் கானும்
அன்னை அருட்பாதாளர் சென்னி வைப்பாம்”

இறைவனின் ஜந்து தொழில்களுக்கும் அன்னையே வித்து. ஞாலத்து அரந்தைகெட, அதாவது உலக உயிர்களின் துன்பம் கெடத் தில்லையம்பலத்திலே சிவ நடனம் காண்கிறான் அன்னை என் கின்றது சிவப்பிரகாசம். சிவப்பிரகாசத்திலுள்ள நடராசர் துதி.

“ஒங்கு ஒரியாய் அஞ்சஞ்சான முந்தி ஆகி
உலகம் எலாம் அவந்து அருநும் உயைய்வை காணத்
ஷேங்கமுழும் யள் இதுறி, நிங்கள், கங்கை,
தங்கு அராவம், வளர்ச்சுமேல் சேர வைந்து
நிங்கல் அருங் பவதிநாடர்சி நங்க, மன்றாள்
நின்று இயையோர் தந் செய்ய நிருத்தம் செய்யும்
யங்குல மலர்தாள்கள் ரீத்தின் போலும்
புதியிலும் உற வணங்கிப் போற்றல் செய்வாம்.”

என்றுமைந்துளது

சிவஞான சித்தியாரிலும் சிவப்பிரகாசத் திலும் காப்புச் செய்யுளாக விநாயகர் வணக்கம் இருப்பதன்றி அம்மை அப்பர் வழிபாட்டினை அடுத்துப் பின்வரும் விநாயகர் வணக்கப்பாக்கள் முறையே இடம் பெற்றுள்ளன.

“இயம்புரால் இருந்தமிரில் செய்யுளாறால்
இயைப்பு தந்து இனிது முடிய வேண்டுத்

நாங்கு பேராளி ஆகி வாதூ தா
நலைவார் மலையாறு நன்னோடு ஆய
பயந்த ஜூங்கு நாற்றோள் முக்கண் இருபாதப்
யெய் ஒரு நீர் கோட்டுப் பெய் யண்டுக்
யங்கன் அங்கமங்கள் நயந்து பேற்றிக்
கூத்தில் உற இருந்தி மிக்க காதல் செய்வாம்.”
என்பது சித்தியார்.
நலந்தால் நூல் இருந்தமிரில் செய்யுட் குற்றம்
நல்லையை இடையூறு நல்லையை கருதி
இவங்கும் இரு குறை அருகு பொருதலாரி ஸ்திரி
இரைவேல்கள் இருந்த காங்களியாடும் இறைவைக்
கலந்து அருள வரும் ஆளை முக்காள் முக்கைக்
கபாருவி என நிலவு கணபதியின் அருளால்
அல்லந்து மதகர முலிவர் பாவ வளர் காலம்
அதைய நிருவாட இரைகள் நினைதல் செய்வாம்.
என்பது சிவப்பிரகாசம்

சிவஞான சித்தியாரிலும் சிவப்பிரகாசத் திலும் திருமுருகக் கடவுளை வழிபடும் பாடல்கள் எத்தகைய சிறப்புக்கள் நிறைந்தவை என்பதை முறையே காண்பாம். ஒதி உணர்ந்து சிவஞானம் பேறு பெறுவோமாக.

“அருமறை, ஆகமம், அங்கம், அருங்கலைநூல் தெரிந்த அகந்தியனுக்கு ஒந்து உரைக்கும் அருட்குருவாம் ரூக்கை! திருமறை மாறுவிளர்ப்புவி! தேவர்கள்தம் தேவை! சிவன் அருள்சேர் நிருமதலை! குவநிலையோர் தெய்வம் பொருத்தையார் கழல்வர் வீரன்! கையில் பூ நின்கொன்டு ஓவாது போற்றும் அடியவர்கள் கருமறையா வகை அருளிக் கதி வழங்குங் கந்தள் கறல் இரைகள் எம்ரித்தில் கருத்தில் வைப்பாம்.

திருமுருகனின் திருவிளையாடலை-திருப்புகழை இவ்வாறு ஒரே பாடலில் கூறும் நூல் சிவஞான சித்தியாரைப் போல வேறுண்டோ! ஏன்? சிவப்பிரகாசம் இல்லையா? அதனையும் காண்பாம்.

“வைநிலை குல அயர் அநியியால், நீல
யீல் ஏறி வழும் சான் அருள் ஓள யாலை
அளவில்ல கலை அங்கம் ஆரண்கள் உணர்ந்த
அகந்தியனுக்கு ஒந்து உரைக்கும் அன்னை விரும் என்னை
உள் முகு குவன் உறம் ஈயு இடும்பை ஒங்கல்
ஒன்று இரண்டு குறுப் பூசித்துப் போல் உகந்த
காலம்வில குறுக்கள் மனிமுலைகள் கலந்த
கந்தன் மள் அடிரைகள் சிந்தை வெய்வாம்.

சைவசமயத்திலே விநாயகர் அம்மை அப்பர், முருகவேள் வழிபாடுகள் அடங்கும் என்பதற்கு இவை நாற் சான்று.

பொன்னம்பலவாணேஸ்வர ஸ்வாமி தேவஸ்தானம்

பிரம்மநீ சோ. குறூன்ற சர்மா

இந்துமா சமுத்திரத்தின் அலைகள் மோத இலங்கையின் தலைநகராம் கொழும்பு மாநகரின் வடபால் சைவ சமயத்தையும் சைவ கலாசாரத் தையும் சைவத்திருத்தலங்களின் மேம்பாட்டையும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டியிருப்பது கொழும்பு. ஸ்ரீ பொன்னம்பலவாணேஸ்வரம் ஆகும். 1800 ஆம் ஆண்டுகளில் கொழும்பில் ஒரு சிவாலயம் தேவைப்பட்டது. அதனைச் ஸ்ரீமான் பொன்னம்பல முதலியார் மூலம் பூர்த்தி செய்தார் ஸ்ரீ பொன்னம்பலவாணேஸ்வரர்.

இக்காலத்தில் ஸ்ரீமான் பொன்னம்பல முதலியார் ஒரு கனவு காண்கிறார். அவர், ஆன்மார்த்தமாகப் பூஜை செய்து வந்த ஸ்ரீ சக்ர அம்பாள் யந்திரத்தைச் சிவாலயம் அமைத்து அங்கு அதனையும் பிரதிஷ்டை செய்ய வேண்டும் என்பதே அக்கனவு ஆகும். எனவே சிவபக்தனான ஸ்ரீமான் பொன்னம்பல முதலியார் அவர்கள் காணி வாங்கிச் சிவாலயம் அமைத்து 1857 ஆம் ஆண்டு மஹா கும் பாபிஷேகத்தைச் செவ்வனே செய்துவைத்தார்.

இன்று நாம் காணும் ஸ்ரீ பொன்னம்பல வாணேஸ்வரம் இந்திய சிற்ப சாஸ்திர முறைகளுக்கமைய முற்றிலும் கருங்கல்லினால் அமைக்கப்பட்டதாகும். ஸ்ரீமான் பொன்னம்பல முதலியார் அவர்களின் இரண்டாவது புதல்வன் சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்கள். இப்பெரியாரும் ஒரு தலைசிறந்த சிவபக்தன் ஆவார். அவர் இந்திய திருத்தல யாத்திரையின் போது தாம் கண்டு அனுபவித்த முறையிலான சிவாலயமாகச் ஸ்ரீ பொன்னம்பல வாணேஸ்வரர் ஆலயத்தை அமைக்கச் சித்தங் கொண்டார். இந்திய சிற்ப சாஸ்திரிகள், சிற்பக் கலைஞர்கள் இலங்கைக்கு வரவழைக்கப்பட்டனர். தேவையான கருங்கற்கள் சிவப்பணிக் காக வந்து குவிந்தன. இலங்கையின் மாபெரும் சிவாலயமாக இன்று நாம் காணும் ஸ்ரீ பொன்னம்பலவாணேஸ்வரம் அமைக்கப்படலாயிற்று. 1917 இல் சேர்.

பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்கள் மஹா கும்பாபிஷேகத்தைச் செய்து இலங்கைச் சைவர் களுக்குத் தென்னாடைய சிவாலயத்தை ஒத்த ஒரு சிவாலயத்தை மேன்மைகாள் சைவம் வளரக் கொடுத்துதவினார் என்றால் மிகையாகாது.

இம்மஹோன்னத சிவாலயம் முர்த்தி விசேஷமும் கொண்டது. தலவிசேஷமும், தீர்த்த விசேஷங்கொண்டது. எனவே இவ்வாலயத்தைத் தரிசிப்போம்! வாருங்கள்!

கொழும்பு, ஜம்பட்டா ஒழுங்கை ஊடாகச் செல்லும்போது அழகுறு கிழக்கு வாயிற்கோபரம் எம்மை எதிர்கொள்ளுகின்றது. கோபுரத்தைத் தரிசித்துக் கொண்டு கிழக்கு வாயிலினுடாக ஆலயத்திற்குச் செல்கிறோம். இடது புறத்தில் சிவாச்சாரியார்களதும் கோவிற் பணியாளரதும் இல்லங்கள் உள். வலது புறத்தில் அரசும் வேம்பும் காட்சியளிக்க அதன் நடுவே தேவஸ்தான அலுவலகமும் உள்ளமையைக் காணலாம். இப்போது நாம் வானளாவி நிற்கும் ஆலயத்தின் அழகுறு கோபுரத்தைக் கண்டு தரிசிக்கின்றோம். இப்படியே இடது புறம் வெளிவீதி வலம் வரும்போது தென் புறத்தில் அம்பாள் சந்திதிக் கோபுரத்தையும், ஸ்ரீ சுவர்ண புஷ்கரணித் தீர்த்தத் தடாகத்தையும் கண்டு வணங்குகின்றோம். தென் மேற்கு மூலையில் எல்லோராலும் செல்லமாக அமைக்கப்படும் தாண்டவப் பிள்ளையாராகிய ஸ்ரீ நார்த்தன விநாயகப் பெருமானைத் தரிசிக்கின்றோம். அடுத்து வடமேற்கில் பசுத்தொழுவத்தில் கோமாதாவாகிய பசுக் களைக் கண்டு இன்புறுகின்றோம். மீண்டும் ஆலயக் கிழக்கு வாயிலுக்கு வருமுன் தீர்த்தக் கிணறு, தேர் முட்டி என்பனவற்றைக் காண்கின்றோம். இப்போது ஆலயக் கோபுரத்தைத் தரிசித் தபின் கோபுரவாயிலினுடாக ஆலயத் துக்குட்பிரவேசிக்கின்றோம்.

ஆஹா! சிவ சிவ..... என்ன சிவப்பொலிவு!

இது ஒரு கலைக்கூடமா? கற்றளியா? இன்றேல் சிவாலயமா? என்ற கேள்வி எம்மனதில் எழுகின்றது. ஆம்! இதுவே ஸ்ரீ சிவகாமசௌந்தரி அம்பிகா சமேத ஸ்ரீ பொன்னம்பல வாணேஸ்வரம் ஆகும்.

இவ்வாலயத்தின் உள் வீதியை வலம் வரும்போது பிள்ளையார், சோமஸ்கந்தர், ஸ்ரீவில்லூ, பஞ்சலிங்கம், சுப்பிரமணியர், ஷண்முகர், சண்டேஸ்வரர், வைரவர், ஸ்ரீ சுவர்ணவைரவர், நவக்கிரகம் ஆகிய மூர்த்தி கருக்கான ஆலயங்களில் அந்தந்த மூர்த்தி களைத் தரிசிக்கின்றோம், அதேபோல் சனைச் சரன், நர்த்தன விநாயகர், சந்தான கோபாலர், ஸ்ரீ தக்ஷணாமூர்த்தி, பிரம்மா, சிவதூர்க்கை, மாரி அம்மன், ஹனுமான் ஆகிய மூர்த்திகளைக் கோட்டங்களிலும் சுற்றுப் பிரகாரத்திலும் தரிசிக்கின்றோம்.

இனித் தம்ப மண்டபத்தில் நந்தி, பலி பீடம், குரியன், சந்திரன் மூர்த்திகளைத் தரிசித்த பின் பேரு கடாட்சங்கொண்ட ஸ்ரீ பொன்னம்பலவாணேஸ் வரரைச் சிவலிங்க வடிவிற் கண்டு தரிசித்து இன்புறுகின்றோம். புன்சிரிப்புடன் அருளாட்சி நல்கும் ஸ்ரீ சிவகாமசௌந்தரி அம்பாளையும் கண்ணாரக் கண்டு வணங்கிக் களிப்புறுகின்றோம். மஹா மண்டபத் தில் நித் தியாக கினி குண்டத்தையும் எழுந்தருளி மூர்த்தியையும், துவார கணபதி, சுப்பிர மணியரையும் தரிசித்த பின் ஸ்ரீ நடராஜர் சந்நிதியில் ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்தியையும் அம்பாளையும் கண்ணாரக் கண்டு வணங்குகின்றோம்.

சிவாகம முறைகளுக் கமைய இங்கு ஆறுகாலப் பூஜைகள் வழுவாது சிறப்புற இடம்பெறுகின்றன.

நமஸ்காரம் பண்ணுமிடத்து மேற்கேயாயினும், தெற்கேயாயினும் காஸ்திடல் வேண்டும். கிழக்கேயாயினும் வடக்கேயாயினும் கால் நீட்டலாகாது.

அட்டாங்க நமஸ்காரம் செய்யும்போது மார்பு பூமியிலே படும்படி வலக்கையை முன்னும் இடக்கையைப் பின்னும் நேரே நீட்டிப்பின் ஆம்முறையே மடக்கி வலப்புயமும், இடப்புயமும் மண்ணிலே பொருந்தும்படி கைகளை அரையை நோக்கி நீட்டி, வலக்காதை முன்னும், இடக்காதைப் பின்னும் மண்ணிலே பொருந்தச் செய்து வழிபடக்கவர்.

-ஆறுமுக நாவலர்

உயிர்களுக்கு அம்மையியர்

வி. சங்கரப்பிள்ளை

இறை, உயிர், உலகு முன் றும் அனாதியான உள் பொருள்கள். இம்முப் பொருள்களும் தோற்ற ஒடுக்கங்களை உடையன. இத்தோற்ற ஒடுக்கங்கள் முறையே தூலகுக்கும் எனப்படும். இம்முறையைச் சுற்காரிய வாதம் என்பர். சுற்காரிய வாதம், என்று முள்ளதன் செயற்பாடு.

இச்செயற்பாடு காரணமாக உயிர் தோற்ற ஒடுக்கமடைகிறது. கன்மத்துக்கீடாக உடம்புத் தோற்றுத்திற்கு ஏற்படுடைத்தாகத், தந்தைதாயர் ஏற்படுகின்றனர். அவர்கள் உடம்புத் தாய்தந்தையர் ஆவார்கள். இவ்வாறு உயிர்மாறிமாறி உடம்பெடுக்கும் போதெல்லாம் வெவ்வேறு தாய் தந்தையர்கள் ஏற்படுவார்கள்.

உயிர்கள் அனாதியே மலகன் ம பந்தமுடையன. உடம்புகள் எடுக்குங் காலத்து அவ்வுடம்புகளோடு தொடர்புடைய தாய் தந்தையர்கள் அவ்வியிர்களின் ஆக்கங்கருதி ஆவனசெய்வர். உடம்போடு அத் தாய் தந்தையர்களின் ஆக்கமும் நின்றுவிடும். இவ்விதம் உயிர்களுக்குத் தோன்றும் தாய் தந்தையர் பலர்.

உயிர்களை அநாதியே பந்தித்து நின்ற மலத்தைப் பக்குவப்படுத்திப் பேரானந்தப் பெருவாழ்வு அளிக்கும் நிலையான தாய் தந்தையர் இறையும், இறை சத்தியும் ஆவர்.

“நன்னிலையை என்னுயிர்கள் காத் தஞ்சங்கி பின்னமிலான் எங்கள் பிரான்” - திருவுருப்பயன்

தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சார-தனது நிலையாகிய கர்த்தாவினுடைய திருவடித் தாமரையிலே நிலை பெற்ற ஆன்மாக்கள் பொருந்த; தரும்சக்தி - அவனுடைய சக்தி யானது கொடுக்கும், சக்தியென்றும் அவனென்றும் பின்னமோ அபின்னமோவெனின் - பின்னமி லான்டவேறாயிருக்கிறவனெல்லன், எங்கள் பிரான் எங்கள் கடவுள். வேறாயிருக்கிறவனெல்லன் எனவே, சத்தியோடு சமவேதமாய் நிற்பவன் என்பது,

சத்தி - அம்மை; பிரான் - அப்பா.

இவர்களே சகல உயிர்களுக்கும் என்றும் நீங்காத உண்மை அம்மை அப்பா ஆவர்.

இருவகை அம்மை அப்பா தொடர்பைச் சீர்காழித்திருக்குளத்தில் நீராடிய அப்பாவைக் காணாது குளத்துப் படியில் இருந்த சம்பந்தப் பிள்ளை அம்மையே! அப்பா! என்று அழ இறைவியும், இறைவனும் அம்மை, அப்பாவாக வந்து பிள்ளைக்கு ஞானப்பால் கொடுத்த சம்பவத்திலிருந்து பிரத்தியட்சமாக அறிய இருக்கின்றது.

இறைவன் சகல உலகுக்கும் உயிர்களுக்கும் எவ்வாறு அம்மை அப்பராக அமைகின்றான் என்பதை நோக்குவோம்

“அந்தும் ஆதி என்னார்.” - சிவஞானபோதம் மகாசங்காரத் தொழிலைச் செய்யும் கடவுளே உலகிற்கு முதற்கடவுள் என்பர்.

உயிர்களின் நன்மை கருதி இறைவன் செய்யும் தொழில்கள்

(1) சங்காரம்	- அழித்தல்
(2) சிருஷ்டி	- படைத்தல்
(3) திதி	- காத்தல்
(4) திரோபவம்	- மறைத்தல்
(5) அனுக்கிரகம்	- அருளல்

(1) சங்காரம் - அழித்தல்

இறைவன் சங்காரமான காலத் து மலசாரிதரான மூன் று வகைப் பட்ட ஆன்மாக்களையும், மாயைகளிலே ஒடுக்கி, இந்த மலமாயைக் கண்மங்களுடனே ஆன்மாக்களையும் தம் மிடத் திலே கரந்து கொண்டு சிவமொன்றுமேயாய் நிற்பார்.

(2) சிருஷ்டி - படைத்தல்

பின்பும் இந்தக் காலமானது சென்று சிருஷ்டிகாலமான அவசரத்திலே, தம்முடைய காருண்ணியத்தின் மிகுதியாலே, இருந்த ஆன்மாக்களைப் பக்குவப்பட்ட தன்மலத்தைக் கூட்டிப்புசிப்பிக்கவும், ஆணவத்தைப் பக்குவ மாக்கும் பொருட்டும், அந்தச்சக்தியை மீண்டும் பிரகாசிப்பித்து அந்தச்சந்தியிடத்திலே தாம்

பொருந்தி அந்தச் சக்தியில் ஒடுங்கிக்கிடந்த மல சகிதரான ஆன்மாக்களையும் தோற்றுவித்து, இவர்களுக்கு முன்பு விட்ட குறைக்கீடான தனுகரண புவனபோகங்களையுந் தோற்றுவிப்பர்.

(3) தீதி - காத்தல்

தானும் முதல் கெடாமல் நின்று, தோற்றுவிக் கப்படாத தனு கரண புவனபோகங்களை நிறுத்தல் செய்து ஆன்மாக்களைக் கனம் மலங்களுக்கீடாக நின்று புசிப்பிப்பர்.

(4) திரோபவம் - மறைத்தல்

மேற் கூறியவாறு செய்கின்ற உபகாரங்களை யும் செய்கின்ற தம்மையும் தெரியாமல், ஆன்மாக்களை இருவினைப் பயன்களாகிய போக்கியப் பொருள்களில் அழுத்தவர்

(5) அனுக்கிரகம் - அருளால்

மேற் கூறிப்போந்த நான்கு கிருத்தியங்களினாலும் ஆன்மாக்களின் கனம்மும் துலையொத்து மலபாகமுழுன்டாய் இவர்கள் முக்திக்குப் பக்குவராவது எப்போதென்று அநவரதமும் திருவள்ளத்தாலே அனுக்கிரகமே செய்து நிற்பர்.

இப்படிப்பட்ட ஜநதொழில்களைத் தம முடைய அருளாலே நடத்திப்போதானின்ற காலங்களிலே பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களையறிந்து அவர்கள் அளவுக்கான தீக்கைகளாலே இரட்சித்துக் கூட்டிக் கொள்வர்

ஆகையால் இந்தச் சக்தியையுடைய சிவனே சர்வலோகங்கட்டும் தாயும் தந்தையும்-அம்மை, அப்பர் என்றும் தெளிவாக அறிந்துகொள்க.

பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களைத் தம்முடைய அருளாலே நடத்திப் போதரா நின்ற காலங்களிலே அனுக்கிரகிக்கும் முறை எப்படியெனில்?

"அம்மையை அய்ரிசேவுந்தவிப்பர் எவ்விரக"

(திருக்களின்றுப்படியார்.)

அம்மையப்பர் பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களை அறிந்து முன் கூறப்பட்டவாறே அனுக்கிரகித்து நிற்பர் என்றாக.

அனுக்கிரகிக்கும் முறை

ஸ்தாந்த்தே ஸிவன் தன் திருக்கடைகள் ரேந்திர்
செனன பொன்றிலே ஸிவன் முத்தாக
வைத்தான்டு மலங்கூவி ஞானவாரி
முத்தான்தும் பொறிந்து வந்து. பிறப்பையறுத்து
முத்தாந்துப் பாதாலாக்கிற் வைப்பவன் என்றும்"

(சிவஞானசித்தியார்)

சித்தாந்தம் - ஆகமம் - வோதாந்தம்
இறைவன் - அம்மையப்பர்.

சித்தாந்த நெறியின் கண்ணே நிற்பவர்களுக்குத் திருநோக்கம் செய்து, அவர்கள் எடுத்த பிறப் பொன்றிலே அவர்களைச் சீவன் முத்தர்களாகச் செய்து ஆட்கொண்டு, மலங்களை நீக்கி, ஞானவெள்ளம் அழுந்தவும் செய்து, ஞானவெள்ளம் பெருகவுஞ், அவர்களைப் பின்தொடரும் பிறப்பையும் நீக்கி, பதமுத்தி, அதிகாரமுத்தி, போகமுத்தி, இலயமுத்தி, பரமுத்தி என்று சொல்லப்படும் ஜவகை முத்திகளுள் இறுதி முத்தியான பரமுத்தியைக் கொடுக்கும் தமது திருவடித் தாமரைக் கீழ் என்றும் இருக்கவைப்பன்.

எனவே சித்தாந்த நெறியே உயிரிகளுக்குச் செந்தெறி. ஏனைய சமய நெறிகளில் நிற்பவர்களுக்கு அவரவர் பக்குவ நிலைகளுக் கேற்பப் பரமுத்தி ஒழிந்த ஏனை நால் வகை முத்திகளுள் ஒன்றை அனுக்கிரகித்தருவார்.பின்பும் இந்தக்காலமானது சென்று சிருஷ்டிகாலமான அவசரத்திலே, தம்முடைய காருண்ணியத்தின் மிகுதியாலே, இருந்த ஆன்மாக்களைப் பக்குவப்பட்டதன் மலத்தைக் கூட்டிப்புசிப்பிக் கவும், ஆணவத்தைப் பக்குவ மாக்கும் பொருட்டும், அந்தச் சக்தியை மீண்டும் பிரகாசிப்பித்து அந்தச்சந்தியிடத்திலே தாம் பொருந்தி அந்தச் சக்தியில் ஒடுங்கிக்கிடந்த மல சகிதரான ஆன்மாக்களையும் தோற்றுவித்து, இவர்களுக்கு அனுக்கிரகிக்கும் முறை

ஸ்தாந்த்தே ஸிவன் தன் திருக்கடைகள் ரேந்திர்
செனன பொன்றிலே ஸிவன் முத்தாக
வைத்தான்டு மலங்கூவி ஞானவாரி
முத்தான்தும் பொறிந்து வந்து. பிறப்பையறுத்து
முத்தாந்துப் பாதாலாக்கிற் வைப்பவன் என்றும்"

(சிவஞானசித்தியார்)

சித்தாந்தம் - ஆகமம் - வோதாந்தம்.

இறைவன் - அம்மையப்பர்.

சித்தாந்த நெறியின் கண்ணே நிற்பவர்களுக்குத் திருநோக்கம் செய்து, அவர்கள் எடுத்த பிறப் பொன்றிலே அவர்களைச் சீவன் முத்தர்களாகச் செய்து ஆட்கொண்டு, மலங்களை நீக்கி, ஞானவெள்ளம் அழுந்தவும் செய்து, ஞானவெள்ளம் பெருகவுஞ், அவர்களைப் பின்தொடரும் பிறப்பையும் நீக்கி, பதமுத்தி, அதிகாரமுத்தி, போகமுத்தி, இலயமுத்தி, பரமுத்தி என்று

ஏய ஜவகை முத்திகளுள் இறுதி
நயான பரமுத்தியைக் கொடுக்கும் தமது
திருவடித் தாமரைக் கீழ் என்றும் இருக்க
வைப்பன்.

எனவே சித் தாந் த நெறியே
உயிரிகளுக்குச் செந்தென்றி. ஏனைய சமய
நெறிகளில் நிற்பவர்களுக்கு அவரவர் பக்குவ
நிலைகளுக் கேற்பப் பரமுத்தி ஒழிந்த ஏனை
நால் வகை முத் திகளுள் ஒன் றை
அனுக்கிரகித்தருங்கள்.

குருவடிவம்

அக்ளமய் யாரும்! அறிவரி தப்பியாரும்
சகவயம் வந்துகேன்! யுந்திய

நானாக் தந்தூஸ்ராய்த்துப்
(திருவந்தியார்)
அகளமாய்யாரும் அறிவரிதப்போருள் - அநாதியே
நின்மலராய்த் தன்னைக் கூடினவர்களாலும்
அறிதற்கிய பரிபூரணமான அந்தப் பரம்பொருள்,
என்றும் உமதீபந் - உமது அனாதி குற்றத்தை
விளைக்கும் மும் மலங்களையும், கருவி
கரணாதிகளையும் தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களையும்
என்றும் விட்டுப்போம்படி, சகளமாய் வந்தது ஒரு
திருமேனி கொண்டு எழுந்தருளி வந்தது என்றும்,
தாணாகத்தந்தது-இவ்விதம் எழுந்தருளி வந்த
அப்பரம் பொருள் தீட்சையிலே சஞ்சிதத்தையும்
ஒழித்துப் பிராரத்தம் புசிக்கச் செய்து அதில்
அழுந்தாதபடியுங் காட்டி ஆகாமியம் ஏறாதபடி
நிலையிலே நிறுத்தி, மாயாபலத்தையும்
உரித்து, மூலமாகிய நிகளத்தையும் விடுவித்து,
அருளாகிய அமிர்தத்தைப் புசிப்பித்து,
தன் நுடைய திருவடியிலே கூட்டிவேறந
நிற்கத்தந்தது.

**அம்மையப்பர் மூவகை உயிர்களுக்கும்
அனுக்கிரகிக்கும் முறை**

உயிர்கள் மூவகையினர்,

- (1) விஞ்ஞானகலர் : ஆணவமலம் ஒன் ரே
யுடையவர்கள்
- (2) பிரளாயாகலர் : ஆணவம், கன்மம் ஆகிய
இரு மலங்கள் மட்டும்
உடையவர்கள்
- (3) சகலர் : ஆணவம், கன்மம், மாயை
என்னும் மும்மலங்களும்
உடையவர்கள்

**பக்குவப்பட்ட உயிர்களையறந்து அனுக்கிரகிக்கும்
முறை**

- (1) விஞ்ஞானகலர்:

பக்குவர்க்குப் பிராணனாய் நின்று
அம்முறையிலே பிரகாசித்து அனுக்கிரகிப்பர்.

(2) பிரளாயாகலர்:

பக்குவர்க்குத் திவ்வியமான திருமேனியுடனே
தோன்றி அந்தத் தரிசனத்தால் அனுக்கிரகிப்பர்.

(3) சகலர்:

பக்குவர்க்கு அவர்களைப் போன்ற
திருமேனியுடனே எழுந்தருளி வந்து
சத்திப்பாதத்துக் கீடாக நான்கு வகைப்பட்ட
தீக்கைகளாலும்,

“திருநீக்கால் பசுத்தால் நிறைய் வாங்கால்”

யாவனையால் மிகுநால் யோகியன்யால்”
என்கின்ற பிராமணப்படியே அறுவகைப் பட்ட
காருண்ணியத்தாலும் அனுக்கிரகிப்பர். இப்படித்
திருமேனி கொள்வாராயின் அவரும் இந்த
உலகங்களிலே உள்ளாரிலே ஒருவராகாரோ
வெளில்?

“அம்மையப்பர் எல்லாவுக்கும் அப்பழந்தார் என்றாக்”

(திருக்களிற்றுப்படியார்.)

“அன்பங் குந்த மாநான், ஆனந்தவென்ஸப்பொருள்”

பண்டும் இன்றும் என்றுமுள்ள யோருள்”

(-திருப்பல்லாண்டு.)

அம்மை அப்பர் அருளாலே திருமேனி தோன்றி
அனுக்கிரகிப்பதை யொழிந்து அவருண்மையை
ஒருவரும் அறியார். அறியுமிடத்தும் பிருதுவிமுதல்
நாதமீறான தத்துவங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு நின்றே
அறிய வேண்டும். அறியப் பட்ட சக்தியையுடைய
சிவனும் இந்தச் சர்வ லோகங் கட்கும்
அப்பாற்பட்டே இராநிற்பர்.

**அம்மையப்பர் எல்லாவுக்கும் அப்பழந்தாராய் நங்கும்
முறையை**

அன்டமென்று சொல்லப்பட்ட சக்கரவாளகிரியும்
மகாமேருவும், அன்டகோளகையும், அட்டகுலபர்வதங்களும், திக்கயங்களும், அட்டநாகங்களும், சத்தசமுத்திரங்களும், சத்தமேகங்களும், பதினான்கு புவனங்களும், தேவர் அசுரர் சித்தர் வித்தியாதரர் கிண்ணர் கிம்புருடர் மற்றுமுண்டான அண்டரமுதலாக உள்ளிட்டபேதங்களும், சந்திரா தித்தரும், பஞ்சபூதபரினாமங்களும் பேய்த்தேர் போன்ற வியாபாரங்களும் பொதிந்த திரட்சி ஓர் அண்டமாக வளர்ந்த கோடியண்டங்கள் உள்.

இவ்விதம் ஏவ்வோர் அண்டத்தையும் பத்து மடங்கு பொதிந்த சலமும், அந்தச் சலத்தைப் பத்துமடங்கு பொதிந்த அக்கினியும், இந்த அக்கினியைப்பத்து மடங்கு பொதிந்த வாயுவும் இந்தவாயுவைப் பத்துமடங்கு பொதிந்த ஆகாசமும் இவை எல்லாவற்றையும் சேர்ப் பொதிந்த பேரண்டமும் உள். இவையெல்லாவற்றிற்கும் மேம்பட்டுநின்மலமாய் நிற்கின்ற நாதசொருபத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட நின்மலமாய் எல்லைப்படாத பரமாகாசமான பெருவெளியாய் நிற்பர். இவ்வாறு அம்மையப்பர் அண்டங்கடந்து நிற்கும் முறைமையினன் அறிவீர்களாக.

4. அம்மை அப்பர் பிரபஞ்சத்திற்கு அப்பாற்பட்டே நிற்பராகில் பிரபஞ்சமானது தானே நடந்ததோ வெனில்?

“அம்மையப்பர் இப்புத்தும்

அல்லார்போற்றுபார்ஸ்ரீக்”

(திருக்களிற்றுப்பாட்யார்.)

அம்மையப்பர் தம்முடைய அருளாலே சர்வ லோகங்களையும் நடத்தும் பொருட்டுத் தம்முடைய சொருபம் தோன்றாதபடி, அறுவகைப்பட்ட அத்துவாக்களே திருமேனியாகக் கொண்டு தத்தம் பிரச்சனையாலே பிரபஞ்சம் நடவா நிற்கத் தாம் அவை அவையாய் அசைவின்றியே ஒரு பணியற நில்லா நிற்பர்.

“அந்தவா ஸுத்தியாக அறைவு

தென்னை என்னின்

நித்தனாய் நிறைந்த வற்றின்

நில்வர் நிலையையாறும்

நித்துவன் அந்தத்திற் கெல்லாம்

கேட்டுதனாற்றலாறும்

வைத்துவம் அந்துவாயும்

வடிவன மறைகிளவலம்

(சிவஞானசித்தியார்.)

முதல்வனுக்குக் கருணை வடிவேயன்றி மாயை வடிவு இல்லையாயின், ஆகமங்களில் அத்துவாக்களாறும் முதல்வனுக்கு வடிவம் என்ற தென்னையெனின்,

முதல்வன் சித்தனாயும், எல்லாவற்றிலும் கலந்து நிற்கின்ற நிலைமையினையுடையனாயும், சித்து அசித்து யாவற்றினதும் விருத்திக்குக் காரணாய் இருப்பவனாதலாலும் இவற்றை நிகழ்த்துவதற்கு மாயையுடன் கலந்த தனது திரோதான சத்தியோடு இணைவதாலும் அவ்வியல்புபற்றி அத்துவாழுர்த்தி ஒன்று உபச்சாரமாகக் கூறும் அத்துவாழுர்த்தங்கள்

திரோதானசத்திலூர்த்த-

அத்துவாக்கள்

1) மந்திரங்கள்	} சொற்பிரபஞ்சம்
2) பதங்கள்	
3) வன்னங்கள்	

4) புவனங்கள்

5) தத்துவங்கள்	} பொருட்பிரபஞ்சம்
6) கலைகள்	

இறைவனுக்குறிய அருவம், அருவுருவம், உருவம் என் னும் மூவகைத் தடத் ததிருமேனிகளும் அத்து வாக்களுக்குட்பட்ட திருமேனிகளே.

அம்மையப்பர் இப்புத்தும் அல்லார் போல் நிற்கும் முறைமையினை அறிவீர்களாக.

“அன்னையும் பிதாவும் முன்னுறி தூய்வும்”

(கொன்றைவேந்தன்)

எம்மைப் பெற்ற தாய் தந்தையர் முன்னா அறியப்பட்ட கண்கண்டதெய்வங்களாவர்.

இவர்களை அன் போடு வழிபட்டு வரவேண்டும். அந்த வழிபாட்டு நெறியில் நின்று உயிர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அனவரதமும் ஏக அம்மை அப்பராய் விளங்கும் இறைவனை மனமொழி மெய்காளல் அன்போடு வழிபட வேண்டும். அவர் சர்வவியாபகர் ஊனக் கண்களால் காண முடியாதவர்:

எனவே, அவரைக்கண்டு வழிப்படுவதற்கு அத்துவாழுர்த்தங்கள் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்றார். அத்துவாழுர்த்தங்களை வழிபட்டு வரும் முதிர்வினாலே தன் பணி நீத்து இருவினை யொப்புக் கைகூடும். அவ்வமயம் “மன்னு மருட்குருவாகி வந்து மலமகற்றித் தானாக்கி மலரடிக்கீழ் வைப்பான்”. வேற்றாப்பேரின்பக் கூடல்; உயிர் உடம் பெடுத் தபேறு, உலகுக் கு அம்மையப்பராயிருந்து அளிக்கும் பேரின்பப்பேறு; இப்பேறு,

என்னிருந்தின் ரெவ்வன்னாஞ் சொல்லுகின்

அங்கு விருந்தின் ருந்தப்

அறிய யறிவின் ருந்தப்

(திருவந்தியார்.)

அம்மையப்பரை உலகுக்கம்பையார் என்றாக

அம்மையப்பர் அப்பரோ வந்தவிப்ப

(அம்மையப்பர்)

“எல்லா உலகுக்கும் அப்பாற்தார் இப்புத்தும்

அல்லார் போல் நிற்பர் அவர்

திருச்சிற்றம்பலம்

நாம் தரும்

சைவப்புலவர் அ. இரத்தினம்

அறநெறி என்றோ, அறவழி என்றோ, தரும் பற்றிய எமது சிந்தனை செல்லும்வேளை, அங்கே பொருள் பொதிந்த பல விளக்கங்களைக் கண்டு கொள்ள முடிகின்றது. அன்பு, கருணை, இரக்கம், ஈகை, தானம் முதலாய் பல கருத்துக் களையும் இணைக்கின்ற ஒன்றே தருமம் என்று கூறினுந் தவறாகாது. ஆனால், உலகவரலாற்றிற் காலத்துக்குக் காலம், தருமம் என்ற சொல்லுக்குக் கொடுக்கப்படும் விளக்கங்கள் பலவாகும். மனித வாழ்க்கைக்குத் தருமம் தேவை என்பதை எல்லோரும் உணர்ந்துள்ளனர். சமயங்கள் யாவும் ஏதோ ஒவ்வொருவகைத் தருமத்தை வலியுறுத்துகின்றன என்றே படுகின்றது. எனவே, தருமம் வாழ்வியலுடன் இணைந்த ஒன்று என்று புலனாகின்றது. வாழ்வியலுக்கு அது வேண்டியதொன்று தான் என்றும் உணருகின்றோம். அவ்வண்ணம் உணர்ந்த வேளையும், “தருமம் என்றால் என்ன?” என்று வினவும்வேளை, அது பற்றியதொரு தெளிவின்மையையும் உணருகின்றோம். தருமம் என்றால் இதுதான் என்று வரையறையுடன் கூறிக்கொள்ள முடியவில்லை அந்த நிலையில் ஜயத்திற்குள்ளானோரைத் திருப்தி செய்யவும் எம்மால் முடிவதில்லை. இந்த நிலையிற்றான் தருமோபதேசம் செய்ய வந்த காசிபர் தமது பிள்ளைகளை நோக்கித், “தருமம் என்றோரு பொருளுள்ளது” என்று கூறியதைக் கந்த புராணத்திற் காணலாம்.

வரலாறுகள் தெளிவாகப் புலனாகாத சிந்துவெளி நாகரிக காலத்திற் கூட, திராவிடர்களின் வாழ்வில், சிவசமயத்துடனாய தரும வளர்ச்சி, தருமத்தின் நிலை காணப்பட்ட தெனக் கூறுகின்றனர். வேத காலத்திற்கூடத் தருமம் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது. யசர் வேதத்திற் கூறப்பட்டுள்ள கிரியைகள் யாவும் ஒவ்வொருவருக்குரிய தருமங்களாகவே கூறப்பட்டுள்ளன எனலாம். யாகங்கள், வேள்விகள் செய்வதும், அவற்றை அக்கினி மூலமாக உரிய இடங்களுக்குச் சேர்ப்பிப்பதுவும் அக்கால

அறங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன.

வேதசாரமான உபநிடதங் களை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த ஸ்மிருதிகள், அதாவது தர்மசாஸ்திரங்கள் தருமத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. அவை வருணாச்சிரம தருமங்களை விதந்தோகுகின்றன. பிராமண, ஷத்திரிய, வைசிய குத்திர்களின் கடமைகளையும், பிரமச்சாரி, கிருகஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி என்னும் நிலைகள் லுள்ளோர் கைக்கொள்ளவேண்டிய வாழ்வியற் கிரியைகளையும் தருமங்களாகவே காட்டுகின்றன. அவரவர்க்குரிய கடமைகள் ஒழுக்கங்கள் யாவும் தருமங்களாகவே கருதப்பட்டன. மனுதர்மசாஸ்திரம் இதனை நன்கு புலப்படுத்தும்.

சங்க காலப் பாடல்களில் சமயக் கருத்துப் பதிவு அதிகம் காணப்படுமாறில்லை. ஆங்காங்கே அறக்கருத்துக்கள் மின்னுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. அக்கால மக்கள் அகவாழ்விலும் புறவாழ்விலும் ஓளிந்தனர். அதாவது, அன்பும் வீரமும் அவர்கள் வாழ்வில் ஆட்சிபுரிவதை அவதானிக்கமுடியும். அகவாழ்வில் கற்பு நெறி நின்று அறம் வளர்த்த மக்கள், புறவாழ்வில் ஈதல், இசைபட வாழ்தல், வீரம் போந்றுதல் முதலியவற்றைக் கொண்டனர்.

“கல் இசைபட வாழ்தல் அநுவல் நாதிய மில்லை யுமிக்ரு”

என்ற வள்ளுவர் கருத்தை உள்ளடக்கியதாக வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டனர். மன்னன் ஆட்சிமுறை தருமனெந்தியிற் தழைத்து நின்றது. “கோன் நிலை தீரியிற் கோள் நிலை தீரியும்” என்பதை நம்பியவர்கள் அவர்கள். கோன் நிலை, அறத்தை அடித்தளமாகக் கொண்டது. கோள் நிலைத்திரிந்தால் மாரி பொய்க்கும்; மாரி பொய்ப்பின் வளங்குன்றும்; வளங்குன்றின் வறுமை மிகும்; வறுமை மிகுங்கால் மக்கள் இடம் பெயர்வர், எனவே நாடு அழியும், இத்தகைய அழிவிற்கு அரசன் அறம் பிறழ்ந்தமையே காரணமாகின்றது. இப்படிபான

நம்பிக்கை மக்களுக்கிருந்தது. மன்னனுக்கு மிருந்தது. அதனால் அன்று அரசாட்சி தருமத்தின் மேனின்றது. வாள் மேல் நிற்பது போன்று நின்று மன்னன் ஆட்சி நடத்தினான். அவன் ஆட்சி செங்கோலாட்சி எனப்பட்டது. அரசு தரும் அது.

“பதியெழு அறியாப் பழங்குடி முதூர்” ஆகத் தமிழ்நாடு அன்று விளங்கியது. “முறை வேண்டுநர்க்கும், குறை வேண்டுநர்க்கும் வேண்டுவ வேண்டினர்க்கருளிய” மன்னன் அற ஆட்சியைப் பெரும் பாணாற் றுப் படை பெருமையொடு பேசும், அன்றிச் “சிறு சொல் செப்பிய வேந்தரை, அருஞ்சமரில் அழியத்தாக்கி அவர்களை முரசமொடு சிறைசெய்வேன்” என்ற வீரசபதஞ் செய்த அரசன் அச்சபதத்தை நிறைவேற்ற முடியாது போனவிடத்து, “யான் தருமந் தவறியவன் என்று குடிகள் என்னைப் பழித்துரைக்கட்டும்” என்று அறமுறைப்பதனையும் பார்க்கின்றோம். தன்னால், தன் மந்திரி முதலான ஆளணியினர், படையினர் என்போரால், பகைத் திறத்தால், கள்வர்களால், மற்று உயிர்களால் உண்டாக்கூடிய பயத்தைப் போக்கி அரசா ஞவதுதான் அறம் என்று கருதப்பட்டது. அன்றுமாதம் மும்மாரி பொழிந்தது. அதில் ஒன்றுஅறநெறி பிறழா மன்னன் பண்பு புலப்படும்வகை அமைந்தது என்று பேசப்பட்டது. அரசன் அறவழி பிறந்து நடப்பாகில் மாரி வளங் குன்றும் என்ற நம்பிக்கை இவ்வழிப் பிறந்ததெனலாம்.

அக்கால் மன்னர்களின் வள்ளன்மை, ஈகை முதலியன் அரசியல் வாழ்விலுஞ் சரி உலகியல் வாழ்விலுஞ் சரி தருமம் தழைத்தோங்கிய தென்பதைக் காட்டுகின்றது. மனதில் ஈர உணர்வுகொண்டு கருணையோடு அவர்கள் அளித்த கொடை தருமசிந்தனையின் வெளிப் பாடே. கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனாய் பாரி என்பான் கொழுகொம்பின்றித் தவித்த காட்டு மூல்லைக்கு அழகிய தேரை ஈந்தும், கானகத்திலே தோகையை விரித்தாடிய மயிலைக் கண்டு, குளிரால் வாடுகின்றதென்றெண்ணி, அதற்குப் போர்வையாகத் தன் பட்டாடையைப் பேகன் அழித்ததும், அவர்களது அறந் நிறைந்த சிந்தனையைத் தெட்டத் தெளிவாகக் காட்டு கின்றன. பாட்டுக்கள் பாடி விரைந்து தம்மை

நாடி வந்த புலவர்களுக்கு போடு மனம் விரும்பி மன்னா கொடைகள் பலப்பல. இவையெல்லாம் தருமமே. தம் மறு உலக வாழ்வுப் பயன் கரு இவற்றை அவர்கள் செய்யவில்லை.

சங்ககால மக்கள் அன்பிலும் வீரத்திலும் மட்டுந்தான் தருமத்தைப் பேணினர் என்றில்லை. அன்றாட வாழ்வுடன் கூடிய பலவேறு விடயங்களிலும் தருமம் கவனத்திற்குள்ளாயது. இந்த விடயம் வாணிபத்திற் பெரிதும் போற்றப்பட்டது. நடுநிலை பிறழா உளம் படைத்தவர்கள்,

“தமிழ் பிறவும் ஓய்ய நாடுக்

கொள்வ தூங்ஸ் மிகைகொ ளாது

கொடுப்ப தூங்ஸ் குறைகொ பாது”

பல பொருள்களையும் விலை பகர்ந்து விற்பனை செய்வார்கள். பிறர் பொருளையும் தம்பொரு ளொனக் கருதிக் கொள்வனவோ கொடுப்பனவோ செய்யும் உயர் பண்பு-தருமக் கோட்பாடு-அவர்களுடையதாக இருந்தது, “அறத்தான் வருவதே இன்பம்” என்பதை அனுபவித்து வாழ்ந்தவர்கள் அவர்கள். அறத்தின் மீது அவ்வளவு நம்பிக்கை அவர்களுக்கு.

சங்கம் மருவிய கால இலக்கியமாகிய நெஞ்சையள்ளஞ்சை சிலப்பதி காரம், “அரசியல் பிழைத்தோர்க் கறங்கூற்றுமாகும்” என்கின்றது “ஹள்ளினை உருத்துவந் தூட்டும்” என்றுஞ் சொல்கின்றது. அறக்கடவுளை அழைத்துக் கண்ணகி முறையிடுகின்றாள். தவறிமழுத்த தார்வேந்தன் தான் செய்த தவறுணர்ந்ததும் தன்னுயிர் நீக்கினான். தருமத்தின் காவலனாகிய அவன் தன்னாலே தருமம் கறைப்பட்டுவிட்டது என்று கண்டதும் தன்னுயிரைத் துரும்பாக மதித்து நீக்கிக்கொள்கின்றான். அந்தக் காலத்திய அரசு தருமம் அத் தன் மையது. கண்ணகியோ, அறவோர்க் களித் தல் அந்தனர் ஒம்பல், துறவோர்க் கெதிர்தல், விருந்துதீர் கோடல் ஆய சிறப்புக்களுக்கு இடமில்லாது போகின்றதே என்று ஏங்கும் நிலை பார்க்கின்றோம். சங்ககாலத் தருமச் சாயல் சங்கம் மருவிய காலத்தும் சுடர்விட்டமையை இச்செய்திகள் காட்டி நிற்கின்றன.

தொடர்ந்து, வேதநெறி தழைத்தோங்கிய தேவார காலத்திற் சமய குரவர்களது திருநெறி

நழைத்தது. இரக்கம், கருணை, அகை என்பன தருமத்தின் வடிவில் உயத் திற் பேணப்பட்ட உளமுதிர்வகள். திருமருகல் என்னுந் திருத்தலத்திற், சம்பந்தப் பெருமான் இறைவனைத் தரிசிக்கச் செல்கின்றார். ஒரு பெண்ணின் அழுகுரல் கேட்கின்றது. சிவனருட் செல்வர் இறைவழிபாட்டின் காரணமாய் செல்கையை அப்போதைக்குத் தவிர்த்துக் கொண்டு, அழுகுரல் ஓலம் வந்த திசை நோக்கி நடந்தார், செய்தியறிந்து “சடையாயெனுமால்” என்றெடுத்து, இவளுள் மெலிவு தகுமோ? என்று மருகற் பெருமானை இறைஞ்சுகின்றார். வணிகன் உயிர்பெற்றெழுகின்றான். முதலை உண்ட பாலனைச் சுந்தரர் மீட்டுக்கொடுக்கின்றார். பாம்பு கடித்திறந்த அப்புதியடிகள் மகனை உயிர்பெற்ச செய்கின்றார் அப்பர் சுவாமிகள். வேதங்களாலே பூட்டப்பட்டிருந்த கதவுகளைத் திறக்கவும் பூட்டவும் பாடிய அப்பருஞ் சம்பந்தரும் மக்கள் பட்டினி போக்கப் படிக்காச பெற்றுக் கொடுத்தனர். தரும அடிப்படையின் விரிவினை இங்கே காணுகின்றோம்.

“சைவசித் தாந்தக் கருத்துக் களைத் துல்லியமாகச் சொல்லிவைத்த திருமந்திரம்,

“யாவர்க்குமாம் உண்ணும்போதொரு கைப்பிடி யாவர்க்குமாம் பசுவிற்கொரு வாயுறை

என்று குறிப்பிட்டு இறுதியில் அருமையானதொரு கருத்தை முன்வைக்கின்றது. ‘எல்லோரும் பிரியப்படும் வகையிலான இன்னுரையைப் பேசுங்கள்’ என்பது அது. எல்லோராலும் இலகு வாகச் செய்யப்படக்கூடியதொரு தருமத்தைத் திருமூலர் குறிப்பிடுவது இன்பந்தருவதொன்று.

சைவசமயக் கருத்துக்களையும், உயர்ந்த தத்துவங்களையும், பண்பாடுகளையும் பேணிப் பாதுகாக்க எழுந்த பூராணங்கள் தருமம் பற்றிய நிறைவான கருத்துக்களைத் தருகின்றன. வாளான் மகவரிந் தூட்டிய சிறுத் தொண்டர், மாது சொன்ன சூழான் இளமை துறந்த திருநீலகண்டர், நாளாறிற் கண்ணிடந் தப்பிய கண்ணப்பர் முதலியோர் மூலம் வெளிக்கொணரப் பட்டுள்ள தருமம் எம் சிந்தனைப் பரப்பைக் கடந்தவை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, மனுநீதி

கண்ட சோழ இராசாவின் செயல் சிந்திக் கப்படவேண்டும். பசுக்கன்றைக் கொன்றவன் தன் மகன்தான் என்றறிந்தும் தருமந்தன் வழிச் செல்கை கட்டுன்று தன் மைந்தன் மருமந்தன் தேராளி உறவுந்தான், என்று அறிகின்றோம். அருமந்த அரசாட்சி அரிதோ மந்திரேளிதோதான்.

காலத்தான் முற்பட்டவரான வள்ளுவர் தந்த அறந் தொடர்பான கருத்துக்கள் என்றும் பொருந்துவன. அவை பழமைக்குப் பழமை யனவையாயும் புதுமைக்குப் புதுமையனவாயும் உள்ளன. வாங்கையில் என்றும் கைக்கொள்ளக் கூடிய கருத்துக்களையே வள்ளுவர்முன்வைத் துள்ளார். எளிய நடைமுறையில் மிக உயரிய கருத்துக்கள் பொருத்தப்பட்டிருப்பது ஒரு சிறப்பான உத்தி. பார்ப்பதற்கு மகிழ்ச்சியாக இருப்பதுடன் கைக்கொள்வதற்கு இலகுவாகின்றது.

“மனத்துக்கண் மாசிலனாதல் அனைத் தறன்” என்னும் போது எமது முயற் சி எதுவுமேயின்றி அறம் பேணப்படக்கூடிய வாய்ப்புத் தொனிக்கின்றது. அந்தமிலின்பத் தழிவில் வீடு எய்துவதற்குரிய உறுதிப் பொருள்கள் நான்கினுள் அறம் முதன்மை பெறுகின்றது. மனுமுதலிய நூல்களில் விதித்தன செய்தலும் விலக்கியன ஒழிதலுந் தான் அறமென்று திருக்குறட் பாயிரம் சொல்கின்றது.

“அற்தா நிதுவன வேண்டா சிவிகை பொறுத்தானோ ஸ்ரந்தா விடை”

சிவிகை காவுபவனையும், உள் னே இருப்பவனையும், அறம் செய்யாதவர்க்கும் அறஞ் செய்தவர்க்கும் கிடைக்கூடிய பயன்பாட்டு வேறுபாடுபற்றிய விளக்கத்திற்கு உதாரணமாகக் காட்டுவர் வள்ளுவர். இத்தகு காரணத்தை முன்வைத்துத்தான் அற்தான் வருவதே இன்பம் என்றார் போலும்.

இராமாயணம், மகாபாரதம், அரிச்சந்திரன் கதை, நளன் சரிதம், முதலிய சிறிய பெரிய இலக்கியங்கள் எல்லாம் ஏதோ ஒருவகையில் தரும வெளிப்பாடுகளாய் உள்ளன. ஒவ்வொரு இலக்கியமும் அவையவை தோன்றிய காலத் துடன் தொடர்புடைய வகையில் அறக்கருத்துக்

களை முன்வைத்துள்ளமையைப் பார்க்க முடிகின்றது. ஒருவன் ஒருத்தி வாழ்வியலை உறுதி செய்வது இராமாயணம். அண்ணன் வழி நிற்பதைப் பாரதமும், சத்தியத்தை முதன்மைப் படுத்தி அரிச்சந்திரன் கடையும், சூதாட்டம் தீமைபயப்பது என்பதை நளன் சரிதமும் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

“தந்தை தாய் வாக்கிய பரிபாலனங்க் செய்தவன் தசரத குமார இராமன்” என்று போற்றப்படுமெளவிற்குத் தரும் நெறி இராமனை உயர்த்திவிட்டது. மன்னவன் பணியன்றாகில் நும்பணி மறுப்பனோயான், என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ” என்பன போன்ற இடங்கள் அவனைத் தருமத்தின் உச்சிக்கே கொண்டு சென்று விடுகின்றன.

தன்மனையாளைக் கவர்ந்து சென்ற இராவணனைப் போர்க் களத்திலே சந்திக் கின்றான் இராமன். எல்லாவற்றையும் இழந்து நிரயுதபாணியாகியுள்ள இராவணனை, “இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளைவா” எனுமிடம் தருமத்தின் எல்லையிலாத் தன்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

அண்ணனுக்கு நல்வழி காட்டும் வண்ணம் அறமுரைத்த தம்பி கும்பகருணன் போர்க்களாக் செல்கின்றான். அண்ணன் தவறான வழியிற் செல்கின்றானென்பதறிந்தும் அண்ணன் சார்பிற் போரிட வந்துள்ளான். காரணம் உடன் பிறப்பு என்பதூன்று; செஞ்சோற்றுக் கடன் கழித்தல் மற்ற நொன்று. இதுவந் தருமந்தன் வழிச் செல்கைதான் என்பதை “நீர்க்கோல வாழ்வை நூச்சி நெடித்துநாள் வளர்த்துப் பின்னைப் போர்க் கோலம் பூண்டுவிட்டார்க் குயிர்கொண்டா தங்குப் போகேன்” என் பது கொண்டு உணர முடிகின்றது. மகாபாரதத்தில் கர்ணனின் நிலையை இந்நிகழ்ச்சியுடன் ஒப்பீடு செய்து பார்க்கலாம். தருமர் முதலியோர் தன் தம்பியர் என்று அறிந்தபின்னும் செஞ்சோற்றுக் கடன்கழிக்கும் உறுதியுடன் தூரியோதனனுடன் நின்றமை தருமந்தன் வழிச் செல்கைதான்.

தருமத்தின் பெயராலேயே தனக்குத் தருமன் என்று பெயர் பெற்றவன் உதிட்டிரன். அறவழியன்றிப் பிறிதுவழி நாடாதவன் அவன். பொறுமையைக் கடைப்பிடித்துத் தம்பியரைத்

தன்வழி நிற்கச் செய்தவன்.

துன்பங்களை எதிர்ந்து மாபெரும் உத்து திகழ்ந்தவன். நச்சுப்பொய்கை நீர்ருந்தித் தம்பா நால்வரும் இறந்துள்ளனர். தான் அந்நீரை உண்ணாது. பொறுமையோடு அசீரியின் விளங்களுக் கெல்லாம் விடையளிக்கின்றான். இறந்துள்ள தம்பியர்களுள் ஒருவனைமட்டும் உயிர்பெறங்க்கெய்யக்கூடிய வாய்ப்புக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தில் நகுலனை நினைந்த அவன் உள்ளத் துயர்வு அளவிட முடியாதது. தருமதேவதையின் புதல்வனாக அவதரித்து அறத்தின் காவலனாக விளங்கித் தருமத்தில் தருமன் என்ற விருதினையும் பெற்றவன் அவன். அவன் தரும சொருபி.

தருமனின் தம்பி சகாதேவன். மகாபாரதப் போரின் குத்திரதாரியாகிய கண்ணனையே தன் அன்பினாற் கட்டியவன், பாரதப்போர் முன்ட வேளை, தூரியோதனன் சகாதேவனிடம் வந்து, போர் தொடங்குவதற்கு வெற்றிதருக்கூடிய நாள் குறித்துத் தரும்படி கேட்கின்றான். தங்கள் பரம எதிரியான தூரியோதனன் கேட்கின்றான் என்பதையும் பொருட்படுத்தாது அவனுக்குப் பொருத்தமான நாள் வைத்துக் கொடுக்கின்றான். தருமனின் தம்பி, தருமத்தை உணர்ந்த மகாஞானி, சகாதேவன். அவனாற்றான் இச் செயற்கருஞ்செயலைச் செய்யமுடியும். தருமம் அவன் வழி நின்று நார்த்தனம் புரிவதை இப்போதுதான் நாம் அவதானிக்கின்றோம்.

போர்க்களத்திற் பூட்டிய வில்லும் குறி வைத்த அம்புமாக அர்ச்சனன் நிற்கின்றான். எதிர்ப்புறத்தில் நிற்பவர்கள்-----! மித்திர உணர்வு தூண்டப்படுகின்றது. வில்லும் அம்பும் அவன் பிடியினின் றும் நமுவகின் றன். அதுவுந்தருமந்தான். அருச்சனன் நிலையை அவதானித்த கிருஷ்ணபரமாத்மா கீதா உபதேசம் செய்கின்றார். யுத்தம் செய்வதுதான் தருமம் என்றும், செய்யத்தவறுவது பாவம் என்றும் உணர்த் துகின்றார் செய்ய வேண்டிய அறப்போரைச் செய்யா தொழிந்தால் கவ தருமத்தையும், கீத்தியையும் இழந்து பாவத்தை அனுபவிக்க வேண்டிய மென்பதைத் தெளிவுபடுத்தினார். தருமம் என்பது கடமை என்று கீதை உபதேசிக்கின்றது போலும்.

“ட்டுரை இழக்கிலோம்”
“சந்திரன், சுடலைக் காவலனாகப் படிய நேர்ந்த காலத்து மனைவியை வட்டவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. அதையும் சத்தியமாக ஏற்று நிறைவு செய்தவன் அவன். இரண்டாஞ் சுயம்வரம் என்று அறிவித்துத் தேர்ச் சாரதியாக வந்தவனைத் தன் கணவன் நளன்தான் என்று கண்டு சேர்ந்தவள் தமயந்தி, நோயாற் பிடிக்கப்பட்டிருந்த வேளையிலும் பரத்தையரிடம் செல்ல விரும்பிய தன் கணவனைத் தானே தலையிற் சுமந்து பரத்தை மனைச் சேர்ப்பித்தவள் நளாயினி. இந்த விடயங்களிலேயுள்ள தரும அடிப்படையை நாமெல்லாம் தெளியவேண்டும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டாகிய இந்தக் காலகட்டத்திலேதான் அகிம்சாவாதியாகிய மகாத்மா வாழ்ந்துள்ளார். கடந்த நூற்றாண்டில் சைவப் பெருமகன் ஸ்ரீலைஸ் நாவலர் பெருமான் வாழ்ந்துள்ளார். இராமகிருஷ்ணர், விவேகானந்தர் போன்ற மகான்களும் இந்தக் காலகட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களே! இவர்களது வாழ்வு தருமத்தைத் தளமாகக் கொண்டது. தரும சிந்தனைகளைப் பிரதி பலிப்பது. அவர்கள் சொல் செயல் அனைத்திலும் தரும அமைதியைக் காண

முடிந்தது. சான்றோராய அறிஞர்கள் காலத்திற்குக் காலம் தோன்றித் தேவைப்பட்ட சமுதாய ஒழுக்கங்களை வலியுறுத்தி மக்கள் வாழ்வைச் செப்பஞ் செய்தனர். தருமத்தை ஆயுதமாகக் கொண்டவர்கள் அதற்குப் பயந்து வாழ்ந்த நிலையும் இருந்தது.

காலப்போக்கில் அது மாறிப், போட்டியும் பூசலும் விஞ்சி, அகந்தையும் அவாயும் மலிந்து, நீதி குறுகி நிதியாகித் திரண்டு சமுதாயச் சாபக்கேடாகித், தருமம் என்றால் என்ன? என்று கேட்குமளவிற்குப் புத்தி பேதலிக்கும் நிலை பார்க்கின்றோம். தருமத்திற்கும் புதிய விளக்கம் பெறக்கூடியதொரு வாய்ப்பு உருவாகின்ற நிலைமை தெரிகின்றது. இந்த நிலையிற்றான் யாரையும் வற்புறுத்தா வகையெழுந்த “அறஞ் செய் விரும்பு” என்னுஞ் சிந்தனை பெரும் பயன்பாடுடையதாயிற்று. புண்ணியந்தான் செய்யப்படக் கூடியது; பாவம் விடப்பட வேண்டியது; கொடுக்கவர் பெரியர், என்பன போன்ற மென்மைத்தன்மை வாய்ந்த கருத்துக்கள் பெரும் பயன் தருவன ஆயின. எந்தெந்த வடிவு பெறினும் அறும் ஒளிந்து கொண்டேயிருக்கும்.

தேர்ந்து பாருங்கள்

முநூ. வே. பரமநாதன்

நல்லூராவ் திருவாயை

நான் நினைந்த மாநிதித்தில்
எல்லாம் மறப்போடு - கிளியை
ஏதும் அறப்போடு

யோகர்ச்சவாமிகள்

வில்வ மரத்தடியில் உட்கார்ந்து இருப்பார்கள். தேரடிதான் செல்லப்பனென்ற சீமானின் பத்மபாதங்கள் படிந்த இடம். தேர்வழி தூரல் என்று மாணிக்கரின் திருக்கோவையாரில் ஓர் துறைவருகிறது.

ஜோதிச்சவாமிகள், மாரிமுத்து சுவாமிகள் மாம்பழம் சுவாமிகள், மகாதேவ சுவாமிகள், முத்துவேற் சுவாமிகள், தியாகராஜ சுவாமிகள், நகுலர் போன்றவர்களை இங் கெல்லாம் காணலாம். ஸ்வாமிகள் வைரவர் சன்னிதானப் பக்கம் இருக்கும்போது பல அன்பர்கள் புடைச்சுழந்திருப்பர். மாணிக்கவாசகர், பொன்னுத் துரைச்சவாமி, சரவணமுத்து, ஆசைப்பிள்ளை முருகுப்பிள்ளை, வடிவேலு, நடராசா, புத்தரத் தினம் ஆசிரியை, பொன்னம் பலம் இன்னும்பலர்

கூடியிருப்பர். நாமறியாத பலர் சுவாமிகளுடன் அளவளாவிக் கொண்டிருப்பர். வருவதும் போவதுமாய் இருக்கும் அன்பர்களுக்கு அந்த வேப்பமர நீழல் வள்ளலர் பாடிய வண்ண மிருக்கும், ஸ்வாமிகளின் சமுகத்தில், கோடையிலே இளைப்பாற்றிக் கொள்ளும் வகையிடையுள்ளது.

நூலிலே தூங்குவதே நிற்குவதே கல்லீடு ஒளையிலே சூறுகின்ற நீஞ்குவதே தன்மீடு

உந்த தன்மீர் இடையால்ந்த கூந்த யணயல்லே மேலையிலே வெக்கின்ற வெல்லியையும் காற்றே

வெள்காற்றில் விளைகளே கூந்தில் உறும் யானே ஆடையிலே எனை மனங்த மனவான பொதுவில் ஆடுகின்ற அடுசென் அலங்கல் அளவிந்தருளே.

(வள்ளலர்)

அன்று தேர்த்திருவிழா, எங்கும் ஜன சமுத்திரம், அலையாடித்த நிலை, எங்கும் பஜனை ஒலிகள். சுவாமிகள் வழமைபோல் வைரவர் வாயில் பக் கமாக, கொஞ் சம் தள் எனி உட்கார்ந்திருந்தார்கள். வசந்த மண்டப பூஜை ஜாம், ஜாம் என நிறைவாயது. மனிக்கூடு பிச்கினாலும், நேரம் தம் பாமல் சுவாமி எழுந்தருளுவது அவ்வாலயத்தின் தனிச்சிறப்பு. உரிய நேரம் வந்தது. குழலொலி பூம் பூம் என்றது. பக்தர்கள் எழுந்தருளிகளைத் தோளிலே தாங்கி நடந்தனர். எங்குமில்லாத தனி அழகு அது. பட்டுக்குடையுடன் சுவாமிகளின் பவனி திருவாரூர்த்தேர்போல அசைந்தது, உள்ளீதி வந்து, வெளியே கீழைக் கோபுரம் வழியாக, மூர்த்திகள் தோற்றியதும் ஓரே முருக சிந்தை. அரஹரா ஒலி. பின்னாலும் முன்னாலும் பஜனைக் கோஷ்டிகள். தேரில் ஆரோகணிக்க வரும் காட்சியைக்காண ஆயிரமல்ல, பல்லாயிரம் கண்கள் வேண்டும். இவ்வேளைதான் சுவாமிகள் வேண்டுவதை ஈயும் நேரம் என்பார்கள். வாயிலில்

முன்டியடித்த வண்ணம் பகு அவ்வளவுதான்; வாத்திய ஓசை வினை தொட்டது. இருந்த ஸ்வாமிகள் பொல்லை ஊன்றியபடி உன்னி எழுந்தார்கள். சிலர்பிடித்து உதவினர், சந்து நடந்து சுவரோரம் சாய்ந்து நிமிர்ந்தார்கள். கூனிய தோற்றும் நிமிர்ந்ததும் 6½ அடிக்கு மேலாயிற்று. போர்த்திருந்த காவிவில்திரத்தை எடுத்து இடுப்புக்கு மேல் விரித் துக்கட்டினார்கள். மடியில் இருந்த நீஞ்றுப்பையை எடுத்து, வீழ்தியைப் பக்குவமாக மூன்று விரலாலும் எடுத்து நெற்றியிற் பலமுறை சிவநாமத்தை உச்சரித்துப் பூசினார்கள். உடம்பிலும் கைகளிலும் வெண்ணீற்றைப் பூசிக் கொண்டு, இருக்கங்களையும் உச்சிமேற் கூப்பித் தேர் நோக்கிப் பவனிவந்த உற்சவ மூர்த்திகளை வணங்கினார்கள். நின்ற நிலையிலே ஆடாமல் அசையாமல் நின்ற அவரது சிவவேடப் பொலிவு, சிவவோகம்மூபனையைப் பிரதிபலித்தது. கண்கள் குளமாயின. ஆனந்தக் களிப்படைந் தார்கள். அன்பர்களும் எம் பெருமானை வணங்கினர். சுவாமிகளைத் தேரிலே ஏற்றி, ஆராதனை நடந்தது. மக்கள் நெரிசல் தாங்கமுடியாது. அடியார்கள் வடம் பிடித்து இழுத்தனர். தேர்களும் ஆடி அசைந்து வலம் வந்தன. தேரில் வாறாண்டி வேலன் தெருவில் வாறாண்டி என்று பாடி ஆடினர் பலர். அப்போது சுவாமிகளின் திருவாயில் இருந்து வந்த வாக்கு இது தான்

(எல்லாரும் மனதில்) “தேர்ந்துபாருங்கள்”. மனதைப்பிடிடுப் பாருங்கள் என்று என்றோ ஓர்நாள் சொன்ன திருவாயால் இன்று தேர்ந்து பாருங்கள் எனத்திருவாய் மலந்தார்கள்.

“அழகான செம்பொன் மயில் மேலம்ந்து

அடியார் இடைஞ்சல்களை வோனே” -திருப்புகழ்

கிழக்கு நோக்கிய சந்திதியிற் பலிபீடத்திற்கு அக்கினி மூலையிலும், தெற்கு நோக்கிய சந்திதியிலும், மேற்கு நோக்கிய சந்திதியிலும், பலி பீடத்துக்கு நிருதி மூலையிலும் வடக்கு நோக்கிய சந்திதியிலே பலிபீடத்துக்கு வாயு மூலையிலும் சிரசை வைத்து நமஸ்காரம் பண்ணக் கடவர்.

ஆற்முகநாவலர்

மந்த பொன்மேனி

“பாய்யியோன் தந்த பரவனஞ் தய்யலைத் தூயகிரு வாய்வராற் சோற்செய்து - மாய்க் கருவாத யாழியா வாறுசெந்தன் கண்டாய் திருவாத வூரூந் தே” (திருக்களிற்றுப்படியார்)

வையை என்னும் பொய்யாக் குலக்கொடி பாய்ந்து வளம்படுத்துவது தண்தமிழ்ப் பாண்டி நாடு. இப்பாண்டி நாடாகிய மங்கைக்குப் பரங்குன்றமும், கொடுஞ்குன்றமும் கொங்கைகள், கொப்புழ் திருச்சுழியல். வயிறு திருக்குற்றாலம். சிவந்த கைகள் திருஏடகம். திருமேனி திருப் பூவணம். வேயன தோள்கள் திருநெல்வேலி, அழகிய திருமுகம் மதுரைமாநகரம்.

இம் மதுரை மாநகரினின்று வடக்கிழக்கில் பன்றின்டு கல் தொலைவில் அமைந்திருப்பது திருவாதவூர் என்னும் அழகிய தலம் வாயு பூசித்த காரணத்தால் வாதவூர் என அழைக்கப்பட்டது. இவ்வூரிலே அமாத்திய அந்தனை குலத்திற் சிவநெறி பிறழாச் சீந்தையராகிய சம்புதாசிரயர் சிவஞானவதி என்ற பெற்றோர்க்குத் திருவாதவூர் நெருப்பின் கொழுந் தெனத் திருவவதாரம் செய்தார். வாதவூரரைத் திரு நந்தி தேவரின் அவதாரம் எனக் கைலாசமான்மியம் கூறும். இக் கூற்றிற்குக் ‘குடமுழா நந்தீசனை வாசகணாக் கொண்டா’ என்ற அப்பர் அஞ்சவாக்கு அரண் செய்கின்றது. மேலும் இவரைக் ‘கண்நாதர்’ எனவும், ‘உத்தரகோசமங்கை பூராணம்’ ஆயிரம் முனிவருள் ஒருவர் எனவும் கூறும்.

இளமையிலேயே மெய்ப் பொருள் தேட்டத்திலே நாட்டம் கொண்டார் வாதவூர். இவர் கற்ற சாத்திர நூல்களெல்லாம் இவரது ஞான தாகத்தைத் தணிக்கவில்லை. நீர் வேட்கையைப் போக்கக் கடல்நீரை உண்டவனின் வேட்கை தணியுமோ?

சாத்திரத்தை யோதிள்க்குச் சுஞ்சுவின் தன்வரன மாத்திரத்தே வாய்க்குநல்ம் வந்துறுமே- ஆர்த்தகடல் தண்ணீர் மூடித்தவர்க்குத் தாந் தணிந்துபோ

தண்ணீர்யை யாலிதளைச் செப்பு -

என்ற திருக்களிற்றுப் படியாரின் கருத்திற்கிணங்க அரிமர்த்தன பாண்டியன் அளித்த அமைச்சுப் பதவியிலும் “தென்னவன் பிரமராயன்” என்ற

வித்துவான். திருமதி. வசந்தா வைத்தியநாதன்

பட்டத்திலும் உள்ளம் ஒட்டாமல், கூத்தினர் தன்மை வேறு கோலம் வேறு ஆகுமாறு போல, ஒரு சிறந்த ஞானசிரியரைத் தேடுவதிலேயே வாதவூரின் சிந்தனை சென்றது.

இதற்குப் பெருவாய்ப்பாக அரசனும் பெரும் பொருள் தந்து திருவாதவூரரைக் குதிரை வாங்கி வருமாறு பணிக்க அமைச்சராகிய வாதவூரரும் ஆலவாய் அண்ணலைப் பணிந்து

“ஓன்று வேண்டும் இப்பவூரினவாம் உங்கு ஜெயாமியும் வென்று வேண்டும் நல் அன்பங்கு ஆக்கு”

என்று வேண்டக் கண்ணுதற் பெருமானும் அதனை ஏற்பார்போல் ஆதிசைவ அரச்சகனாக வந்து வீழுதி அளித்தார். இந்த நன்னிமித்தத்தாற் பெரிதும் உவந்த திருவாதவூர் கடற்பட்டினமாகிய திருப்பெருந்துறையை வந்தடைந்தார்.

ஹரின் எல்லையை அணுகும் முன்னே கடல் முழுக்கமெனச் சிவநாம முழுக்கம் கேட்டது. ஒவி வந்த தீசை நோக்கித் தீரிசிகக் காந்தம் சேர் இரும்பினைப் போல விரைந்தார் வாதவூர். அங்கு குருந்த மரத் தினிடியில் பாசமாம் பற்றறுக்கும் ஆசானாகச் சீடர் புடை சூழ வீற்றிறுக்கும் மோனப் பரம்பொருளைக் கண்டு வேரற்ற மரமாகத் திருவடிகளில் வீழ்ந்தார். வாதவூரின் பக்குவு நிலையைக் கண்டு குருநாதரும் உள்ளக் கண்ணினால் மலம் கலைந்து சாம்பவி தீக்கூடியும், மறைகளும் காணாத திருவடியைச் சென்னி சூட்டி, வண்ண மாமலர்க் கரஞ் சென்னி வைத்துத் திருவைந் தெழுத்தைத் திருவாதவூர்க்கு உபதேசம் செய்தருளினார்.

“நானேயோ தவம் செய்தேன் சிவாய நம எனப் பெற்றேன்.” என ஆனந்தக் கண்ணீர் சோர மெய் விதீர் விதீர்த்துக் கேட்போர் மனதை உருக்கும் பாடல்கள் பாடித் துதித்தார் வாதவூர். இதனைச் செவியேற்ற, கருமேனி கழிக்கும் திருமேனி கொண்ட ஞானப் பிரான்.

“பழுதி ஸதிசால் யணியினைப் பத்திசெய் தன்பு முழுது மாயிய வாத்திலால் முறைதொடுத் தலங்கள் அழுது சாத்துமெய் யன்பநுக் கூமகிழ் தையர் வழுவி வாநபோர் மானிக்க வாசக எங்ரார்.”

மணிவாசகனாரின் மதுரவாசகத்தைச் செவிமடுத்து அவரை 'இருக்க' எனப் பணித்து அடியவர்களோடு மறைந்தருளினார் சிவபிரான். குருநாதரின் பிரிவுக்கு ஆற்றாது புலம்பிப் பரிதவித்து ஒருவாறு தேறிக் குருவின் ஆணையின் வண்ணம் தாம் குதிரை வாங்கக் கொண்டு வந்த பொன் முழுதையும் சிவப்பணிக்குச் செலவிட்டார்.

பாண்டியன் அரிமர்த்தனன் உண்மை நிலை அறிந்து மாணிக்க வாசகருக்கு ஒலைவிடுக்க, அதனைக் கண்ட ஆளுடை அடிகளும், அண்ணல் முன்னின்று விண்ணப்பிக்க, "ஆவணி மூலத்தன்று" குதிரைகள் வந்தடையும் என்று மன்னற்கு அறிவித்து விலைமிக்க இம் மாணிக்கத்தையும் கையுறையாகக் கொடுக்க" என ஓர் அசரீரி வாக்கு எழுந்தது. பெருமானிடம் பரியாவிடை கொண்டு மணி வாசகரும் மதுரை வந்தடைந்து ஆவணி மூலத்தன்று குதிரைகள் வரும் என்று மன்னருக்கு அறிவித்து ஆன்ம நாயகனை வழிபட்டு ஆரா இன்பத்துள் திளைத்து இருந்தார்.

ஆவணி மூலநாளை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்த அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்குக் குதிரை வாங்கக் கொண்டு சென்ற பொருள் முழுதும் திருப்பணிக்குச் செலவாகியதை ஒற்றர் வந்துரைத்தனர். கோபம் கொண்ட மன்னவனும் திருவாதவூரரைச் சிறையிலிட்டும், கிட்டி மாட்டியும் துன்புறுத் தினர். துன்பக் கரையினின்றும் கரையேறப் பேரின் பத் தோணியாகிய சிவபரம் பொருளை நோக்கி முறையிட்டுக் கதறினார் அடிகள்.

பெருமானும் அடியவர் துன்பத்தைத் தணிக்கத் திருவுளம் கொண்டு காட்டிலுள்ள நாரிகளையெல்லாம் பரிகளாக்கி, சிவகணங்களைக் குதிரைச் சேவகர்களாக்கி, வேதமாகிய குதிரைமேல் தானமர்ந்து மதுரை நோக்கி வருகின்றான். குதிரைகளின் வரவை ஒற்றமூலம் அறிந்த பாண்டியனும் அமைச்சரைத் தவறாகத் தண்டித்து விட்டோமோ என வருந்தி அவரை விடுவித்துப் பெருமைகள் பல செய்தான்.

கடல் அலைகளை வந்த குதிரைகள் அனைத்தையும் பாண்டியன் முன்னிறுத்தி அவைகளின் திறமைகளை மன்னனுக்குக்

குதிரை வாணிகன் அறாயாது மிகவும் மகிழ்ந்து தலைவனுக்குப் பல ஈந்து மகிழ்ந்தான். கயிறுமாறி வணிகத் முடித்துக் கொண்ட தலைவன் விடைபெற்று ஏகக், குதிரைகள் பந்தியிற் சேர்க்கப்பட்டன.

மணிவாசகரது உண்மை அன்பை உலகினர்க்கு உணர்த்தும் வேளை நெருங்கி விட்டது. பந்திகளில் அடைக் கப்பட்ட பரிகளொல்லாம் இரவோடு இரவாக நாரிகளாக மாறி, முன்னர் இருந்த குதிரைகளை யெல்லாம் கொன்றும், கடித்தும் ஊறுபடுத்தி ஊளையிட்டு ஓடின. இதனை அறிந்தான் மன்னன். மாறாச் சினம் கொண்டான். வாதவூரை ஒழுத்தான். வையைச் சுடு மணலில் பாதங்கள் கன்ற நிற்க வைத்தான். கதறி ஒலமிட்டார் அடியவர். கங்கை நாயகன் அடியவன் படுதுயர் பொறுப்பானா. ஊழி வெள் ள மென வையை பெருக்கெடுத்து மதுரையையே அழிக்க முற்பட்டது. ஊர் மக்கள் அனைவரும் அவரவர்க்குக் கொடுக்கப்பட்ட பங்கினை மண்கொட்டிக் கரையை உயர்த்தினார். ஆனால் மதுரையிலே பிட்டு விற்றுவந்த வந்தி எனும் நரை முதாட்டியின் பங்கினை அடைக்க அவருக்கு உற்றாரும் இல்லை. உறவினரும் இல்லை. நெக்குநெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுளே புக்கு நிற்கும் பொன்னார் சடைப் புண்ணியனே ஓர் வேலையாள் உருவெடுத்து வந்திக்காக வையைக் கரையை அடைக்க வந்தார்.

"அஞ்சிட்டுப் பச்சிவையிட்டு ஆப்செய்யும் அன்னையவர் நூற்பிட்டு பிட்டுன்பாய் தலையன்பிற் கட்டுன்டே." என்பர் குமரகுருபரர்.

நேரம் மாலையாகிறது. வந்தியின் பங்கோ அடைப்படவில்லை. மாறாக உடைப்பெடுத்தன நாற்றைக் கெடுத்ததாம் குறுணி என்பது போல கூடையே தலையணையாகக் கொண்டு நிம்மதியாக உறங்குகின்றான். பார்த்தான் மன்னன். சினம் தாளவில்லை. கையிலுள்ள பிரம்பினால் கூலியாளின் முதுகில் ஒங்கி அடித்தான்.

"கண்டளை கண்ணு வேந்தல் கையில்பாற் பிரங்கி வாங்கி அன்டறும் அளவில் வந் தயிர்களும் ஆக யாக்க கொண்டவன் முதுகில் வீசிப் புடைத்தனன் கூட யோடு யண்தன உடைப்பிற் கொட்டி மறைந்தன் நிறைந்த ஸேந்"

சிவபெருமான் முதுகிற் பட்டாடி பாண்டியன் முதுகிற்பட்டது. அவன் பன்னியர் உடம்பிற்

அ.சிளங்குமரர். வீரர், பரிதி, என்று பரஞ்சோதி முனிவர் அழகாக ககிக் கொண்டே செல்வர். மணிவாசகரின் பக்தித் திறத்தை மன்னனுக்கு உணர்த்திக் காட்சியும் கொடுத்தான் கண்ணுதலோன்.

இந்த ஆவணி மூல நன்னாள் தூய அன்பை விளக்கும் நன்னாள். வந்தியின் முதிர்ந்த அன்பினையும் உலகினர்க்கு உணர்த்தும் நாள் இந்நாள். கன்றினுக்கு இரங்கும் சேதாபோலக்

கருணையே உருவமான பரமன் ஆன்மாக்களின் துயர்தீர்க்க வேதமும் காணாத் திருவடிநிலந்தோய, மன் சுமந்து கூலி கொண்டு, அக்கோவால் மொத்துண்டு, பொன்மேனியிற் புண்கமந்த பொற்படைத் திருநாள் ஆவணி மூலத் திருநாள்.

மாத மகத்துவம்

ஆனி உத்தரம்

செ. நவநீதகுமார்

நடராஜப் பெருமானின் அபிஷேகத் தினங்களுள் ஒன்று ஆனி உத்தரதினம். இது ஆனித்திருமங்களும் என்றும் அமைக்கப்படும்.

நடராஜப் பெருமானுக்கு ஒருவருடத்தில் ஆறு அபிஷேகங்கள் நிகழும். மானுடவருடம் ஒன்று தேவர்களுக்கு ஒரு நாள். அதிகாலை (திருவனத்தல்), காலைச்சந்தி, உச்சிக்காலம், சாயுங்காலம், இரண்டாங்காலம், அர்ந்தசாமம் என ஒரு நாளில் ஆறு பொழுதுகள் உண்டு.

அதிகாலை மார்கழி, காலைச்சந்தி மாசி, உச்சிக்காலம் சித்திரை, (சாயுங்காலம்) மாலை ஆனி, இரண்டாங்காலம் ஆவணி, அர்த்த சாமம் புரட்டாதி எனக் கொண்டு இந்த ஆறுமாதங்களிலும் நடேசர் அபிஷேகம் நடைபெறும். மார்கழித் திருவாதிரையிலும், சித் திரைத் திருவோணத் திலும், ஆனி உத்தரத்திலும், மாசி, ஆவணி, புரட்டாதி ஆகிய மாதங்களில் பூர்வ சதுர்த்தசிகளிலும் அபிஷேகம் நடைபெறும்.

இவற்றுள் மார்கழியிலும் ஆனியிலும் சிறப்பான விழா நிகழ்வதுண்டு. இக்காலங்களில்

சிதம்பரத்தில் 10 நாள்கள் மகோற்சவம் நடைபெறும். ஆனியுத்திரத்திற்கு முதல்நாள் இரதோற்சவம். சிவகாமி அம்மாள் சமேத ஆண்த நடராஜப் பெருமான் சிற் சபையைவிட்டு எழுந்தருளித்தேரில் உலாவந்து பின் ஆயிரங் கால் மண்டபத்திற்கு எழுந்தருளுவார். இரவு விஷேட அபிஷேகம் நடைபெறும். உதயத்தில் தரிசனமும் நடைபெற்ற பின்னர் சிற்சபைக்கு எழுந்தருளுவார்.

நடராஜப் பெருமானின் தரிசனத்தால் விளையும் ஆண்தம் பற்றிய திருமந்திரம் பின்வருமாறு.

“புளிக் கண்டவர்க்கும் புன்னுறையாப் போர்
கலிக்குந் திருக் கூத்துக் கண்டவர்க் கெல்லாங்
துளிக்குங் கண்ண்ருடன் சோரு நெஞ்சுத்திரு
ளொளிக்கு மாண்த வழுதாறு மூல்வத்தே”

சிறப்பு மிக க இந்தஆனி உத்தரதினத்திலே இறைவன் திருநடத்தைத் தரிசித்து இன்புற்வோமாக.

யෝර්කොන් කලික්කාම නායනාර්

சිඩ්: සංස්ක්‍රීති

නම් පියාරුරු නඟ කෙ පරභවයාර් කාරණමාකත් තම්පිරාණන්ත තාතු ඩිට්ටන්. තාතුම පලනේ අඩිත්තතු. ඉරුවරුන් ඉරුවර් මොවුම නිලෙලමයිල් ඔයිර් ගුණ්‍යාණාර්ක්ස්. පාරණී ඩිලාක්කුන් ජෙන්ජොං පතිකමාලෙකග්‍රුම යාත්තිත තාරණී මණිප්පුන් මාර්පර් තාම මකිද්‍රින්තිරුන්තාර්.

සන්තරමුර්ත්ති ක්‍රාමිකග්‍රුක්කු මකිද්‍රිසියෙක් කොටුත්ත අමේ තාතු - යෝර්කොන් කලික්කාම නායනාරුක්කු එතිර්පාරාත බෙප්පියාරත්තෙ ඩිලාත්තතු.

“පරභව කාරණමාකප් පරමර්තම මෙම පාර්ත්තාර් නම්පියාරුරු. අවරුඩාය පෙරිය ඉංඛාම තන් තවුනුතුව්ක්කුත් තැබා කිහිප්තතු. ආරුරිල් අම්මානුක්කු අතහැන ඩිලාප්පිත්තාර්.

රෝර්කොනාරින් ගැන්නාත්තෙ ගැන්නිප් පාර්ත්තාර් නම්පියාරුරු. අවරුඩාය පෙරිය ඉංඛාම තන් තවුනුතුව්ක්කුත් තැබා කිහිප්තතු. ආරුරිල් අම්මානුක්කු අතහැන ඩිලාප්පිත්තාර්.

අන්පූත අඇයාර්ක්ස් මිරුවරුක්කුම අරුණත් තිරුවුණක කොන්ට්පාර් කරුණෙන්ක කාල.

කලික්කාමනාර් බරුන්තුමාරු කුලෙ නොයිනේ අරුණින් ආරුරිල් අම්මන්.

ඩෙත්තියාම අතර්කුප් පරිකාරමාකාතු. ආරුරානාලේ තාන් අතු අකඹුම්. අතහැයුම යෝර් කොනාරුක්කු ගම්පෙරුමනාර් ඉණ්නාත්ති ඩෙත්තනා.

ඉණ්නාත්ත ඉණ්නාත්තාවුම යෝර්කොනාර් මිරු කාරණංකකෙන්ක කරුත්තින් කොන්ට්පාර්. ඉන් රු - කුර්ඛම පුරින්ත නම්පියාරුරු ගුණප්පූත්තාවතා? මිරුන් - “ස්ම්පිරාණ ගැන්නාත්ත තන්නාත යෙං කුට්ට මෙල්ලාම තම්පිරාණීරේ යෙන් රු වෘශ්‍ය වෘශ්‍ය සාර්න්තු බාජ - බම්පෙන බාජන් මිරුවුනේ බරුනුවෙන් බන්තු තීර්පාණ.”

කරුත්තින් කොන්ට ඉරුති පොඩුම කටඩුණින් කරුණෙන්ත තිර්තාත්තයුම ඉංඛාත්තිල් ඉප්පුක කොඳා මුළුත්තාවිට්තා.

අඇයවරින් අන්ප ඩෙවරාක්කියාත්තිර්කුම අප්පාර් පට්තන්නො සිඩ්පෙරුමනින් තිරුවරුන්.

සිඩ්පෙරුමන් යෝර්කොනාරින් කුලෙ නොයෙත් තීර්ක ක අරුණිස් ඩේම්තාර්, බණ්ඩ්‍රාණ්ටාර් තිඣ්නීය කුලෙ තීර්ක ක බරුන් ඩේයෙල්ස් ඩේප්පිවිට්ටාර්. කලික්කාමනාරුක්කු.

ඉංඛාප්පූවාරා කලික්කාමනාර්, අවර් සිඩ් පෙරුමානිටත්තිල ඩෙත්ත මාරුතාත අන්ප ඩාමුයාධ ඩාමුයාක බන්තු කොඩාරුප්ප තැල්ලවා? එප්පාතියාවතු ඉංඛාලිරුන්තු කුලෙයාත්ත තොඩෙත්තතු ඩිඩුවත්තු අවර් ඉරුප්පූවාල්ලෙ. අන්පින් පෙරුමෙයින් අරුමෙයේ අවරුක්කු මෙලාකප්පූත්තා. ඉංඛාවාලා ඉරුවිනාර්. ඩිඩුවාලා පියාරුනාර්. ඩිඩුවාලා මායුන්තතු. ඔයිරුම මායුන්තතු.

කරුපින් මෙම්පූත්වර් කලික්කාමනාරින් මැණවියාර්. තොඩියාර් කැන්ඩාන් ඩේල්ලත්තු නොයින්තාර්. නම්පියාරුරු බන්තිරුප්පූත්තක් කොඩ්වියුත්තාර්. අමුපවරා අඡා ඩැන්නාම තැන්තාර් තොඩියාර්.

කැන්ඩානාරින් ඩේයෙල්ල මරුත්ත තාර්. තිරුනාවලුරාර් බරුම්පොතු සිඩ්පාක ඩෙවෙන්ක ඩැවිනාර්. මිල්ලම අමුළුප්පූත්තප්පූත්තා. ඩැයිල්ල තීප්ම. තාපම. පුරණාක්මපම ඩෙක්කප්පූත්තා. පුමාලෙකාල් පොලින්තනා. ඩේම්මා සේර් සින්තෙ මාන්තර් තොමුතු එතිර්කොඳාල් ඩෙන්නාර්ක්ස්.

නම්පියාරුරු නඟක මුකම අවර්ක්කු නල්කිනාර්. මෙය්මෙයාන ඩිරුප්පූනාඋුම මිල්ලත්තිල ගැහුන්තරුණිනාර්. පුවාසන්ත්තිල මලර්ස්සියොං ඩීඩ්රිරුන්තාර්. තිරුවඩ පුසා ඩිරුප්පූනාඋු ඩේයිප්පූත්තා. යෝර්කොනාරාක කැණාත්තිනාල් මන්ංකලාන්කිනාර්.

“යාන් මික බරුන්තුකින්නො. යෝර්කොනාර් තා මුර් න මාන ඩෙත්ත කුලෙ න්ක කි ඉංඛාරුප්පූත්තු ඩිරුම්පුකින්නො.”

“ඩිඩ් ගුර්ඛම ඉන්ඩ්ල්ලෙ, ඉංඛා පැඳාල් කොඳාකින්නාර්.” ඉන් තොඩියාර් ඩැවාලාල මැණත් තොමුල් මක්කාල් ඉරුත්තාර්ක්ස්.

“ත්තාන් ඩිල්ලෙ යෝනුම ගැන් මනම තොඩියාතු ආතලාල නාන් අවරාක්

த அருளிச் செய்தார்

ஏவலாளர்கள் வண்ணோன்டரை அழைத்துச் சொன்றார்கள். கலிக்காமனாரைக் காட்டினார்கள்.

இரத் தம் சோர, குடர் சொரிந் து கிடக்கின்றது. உள்ளாவி பொன்றிக் கிடந்தார் கலிக்காமனார். கண்டார் தொண்டர். நொடிப் பொழுதில் நிகழ்ந்ததை உணர்ந்து கொண்டார்.

“நன்று. நான் இவர் முன் நண்ணுவேன்” என்று எழுந்தார் நம்பியாரூர். உடை வாளைக் கையிற் பற்றிக் கொண்டார்-தம்பிரான்தோழர்.

ஆருளில் அம் மான் அருளினால் ஏயர்கோனார் உயிர் பெற்று எழுந்தார். விரைவாக வண்ணோன்டர் வாளினைப் பிடித்துக் கொண்டார். வண்ணோன்டர் வணங்கி வீழ்ந்தார். ஏயர் கோனாரும் நம்பியாரூரின் பாதங்களின் பணிந்து பரவினார்.

அன்று நிகழ்ந்த அற்புதம் கண்டார்கள் வானோர்கள். கற்பகதரு மலர்களை மாரியாகச் சொரிந்தார்கள். புவனங்கள் போற்றிப் புகழ்ந்தன.

இருவரும் இறுகத் தழுவிக் கொண்டார்கள். நட்புரிமையோடு பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டார்கள். திருப்புன்கூர் ஆஸயத்திற்குச் சென்றார்கள். திருவடி தொழுது திருவருளிலே திகழ்ந்தார்கள்.

தம்பிரான் தோழர், “அந்தணாளன் உன் அடைக்கலம் புகுத “என்ற சொற்றொடரோடும் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தை எடுத்துப்பாடினார்.

அச்சொன்மாலையில் நான்காவது மலர்

இதுவாகும்.

“நற் மற்வல்ல ஞானம் பந்தன்

நாவி ஹுக்கரையன் நாளைப்போ வானும் கற்ற குதன்ற சாக்கியன் சிலந்தி

கண்ணப் பன்கணம் புல்லனென் றிவர்கள் குற்றஞ் செய்யினும் குணம்பனக் கருதாம்

கொள்கை கண்டுநீல் குரைகூல் அவைந்தேன் பொற்றி ரஸ்மனிக் கலவங்கள் மலரும்

பொய்கை குற்றிருப் புள்கூர் உளானே.”

முத்தமிழ் விரகர் முதல்-- கணம்புல்லர் வரையான ஏழு அடியவர்கள் குற்றம் செய்யினும் குணமாகக் கருதினை. அக்கொள்கை கண்டு யானும் நின் குரைகமல் அடைந் தேன் என்பதேனால் பரவையாரிடத்தில் சுவாமியைத் தாது விட்டது குற்றம். அக்குற்றத்தையும் பொறுப்பார் என்ற பொருள் தொனிக்கப் பாடிய திருவருட் குறிப்பு உணர்ந்து இன்புறற் பாலது.

நாள் சில கழிந்த பின்பு திருமுனைப்பாடி நாடர் மகிழ்வுடன் திருவாரூருக்கு மீண்டார். ஏயர்குல முதல் தலைவனாரையும் உடன் அழைத்து வந்தார். குளிர்பூங்கோயில் பெருமானை அன்பால் கும்பிட்டு அமர்ந்தனர்.

திருத் தொண்டத் தொகையாளியார் அருளினால் ஏயர் கோனார் தம் பதி புகுந்தார். தமக் கு ஏற்ற திருத் தொண்டு செய்த கலிக்காமனார் சிறுப்பினோடும் பெருமானுடைய கமலபாதம் நண்ணினார்.

பஞ்சாங்க நமஸ்காரமாவது தலை, கையிரண்டு, முழந்தாளிரண்டு, என்னும் ஐந்துறுப்பும் நிலத்திலே தோயும்பாடி வணங்குதல். தீர்யாங்க நமஸ்காரமாவது சிரசிலே இரண்டு கைகளையுங் குவித்தல் .

-ஆருமுகநாவலர்

திருவாசகம் - அடைக்கலப்பத்து

பண்டிதர் சி. அப்புத்துவ.

தம் மின் மிக்க வலியாரிடம் தம் மை முழுமையாக ஒப்புவித்துத் தஞ்செயல் இழந்து நிற்றல் அடைக்கலமாம். தாம் எதுவுஞ் செய்ய முடியாத நிலையில் - தம் வலியெல்லாம் இழந்த மணிவாசக சுவாமிகள், தம்மை முழுமையாக இறைவனிடம் அர்ப்பணித்த நிலைதான் இந்த அகெக் கலப் பத் து என் னும் பதிக உட்பொருளாகின்றது. அடைக்கலமாதற்கு வேண்டிய கருத்துக்களைப் பொதிந்துள்ள பத்துத் திருப்பாடல் களை அடக் கியது என் ற காரணத்தால் அடைக்கலப்பத்து என்னும் பெயர் பெற்றது.

அடைக்கலமாதல் மிக எளிதான் காரியமன்று அதற்கும் ஒரு மனவலிமை வேண்டும். தம்முழிரைத் தாமே போக்கியவர்கள் பலரை நாமறிவோம். அது கோழைத்தனம், எனினும், அதற்கும் மனோபலம் வேண்டும். அஃ. தே போன்று தம்மை இழந்து நிற்பதற்கும் மனத்தைரியம் அவசியம். என் செயலால் ஆவதொன் றில் லை என் ற உணர்வின் எல் லையிலேதான் அது நிகழமுடியும். இன்பங்கிடைக்க இருந்தாலென்ன, துன்பம் அனுபவிக்கவேண்டி இருந்தாலென்ன, அந்த எல்லையில் எல்லாம் அவனுக்கே என்ற உணர்வு தலைப்பட்டுவிடும். என்னுடைய ஆவி, உடல், உடைமை, எல்லாவற்றையும் நீ ஏற்றுக் கொண்டபின் இவற்றுக்கு எது நடப்பினும் அது உன்னைச் சார்ந்ததுதான். நீ நல்லதைச் செய்தாலென்ன, தீயதைச் செய்தாலென்ன, எல்லாம் உன் விருப்பத் திற்குரியவையே! என்கின்றார் மணிவாசக சுவாமிகள். இனி எந்தத் துன்பமும் என்னை வந்தடைவதற்கில்லை, என்று திருப்பெருந்துறையிற் குறிப்பிட்ட கருத்துக்கள் கொண்டு இந் த அடைக்கலப் பத் தும் திருப்பெருந்துறையில் அருளியதாதல் வேண்டும் என்று துணிந்துள்ளனர். மன்னன் பணிப்பை ஏற்றுக் குதிரை கொள்ளச் சென்று திருப் பெருந்துறையிற் குருமூர்த்தி யாகி வந்த

இறைவனைத் தரிசித்தது தொடக்கம் அவருக்கே அடைக்கலமாகியவர் மணிவாசகர். ஆன காரணத்தால் இப்பதிகம் திருப்பெருந்துறையில் அருளப்பட்டதெனத் துணிதல் பொருத்தமே.

அடைக்கமாதற்குக் காரணமானவை எனச் சுவாமிகளாற் சுட்டப்பட்ட கருத்துகள்.

1. புழுக்கணுடைப் புன் குரம்பையைப் பெற்றிருத்தல். இருள்புரி யாக்கையிலே கிடந்து எய்த்தல்.
2. கல்வி ஞானமிலாது இருத்தல்.
3. பொல்லா அழுக்கு மனம் உடையவனாய் இருத்தல்.
4. வெறுப்பனவே செய்யும் சிறுமையை உடையவனாதல்.
5. இடர்க் கடல்வாய்ச் சுழியில் அகப்படுதல்.
6. மாதர்த் தரைபொருதல் - சுருள்புரி கூழையர் குழலிற் படுதல் - மாழைமைப் பாவிய கண்ணியர் சுந்திப்பு - மிளகணினார் நுடங்கும் இடையார் வெகுளி வலையில் அகப்படுதல்.
7. காமச் சுறவு எறிதல்.
8. வன்மத்து இட உடைந்து தாழியைப் பாவு தயிர்போல் ஆதல்.
9. பாவியிடையாடு குழல் பேரூற் கரந்து பரந்த உள்ளத்துடனாதல்.
10. வந்திக்கும் நெறி அறியாமை - நின்னை அறியும் அறிவை அறியாமை.

அடைக்கலமாவதற்குத் துணிவை உண்டாக்க வல்லனவாக உணர்விற்பட்ட கருத்துக்கள்.

1. அராப் பூண்டிருத்தல்.
2. பொங்கு கங்கை சடைச் செறித்திருத்தல்.
3. என் மனத்தினுள்ளே வரும் பெருமான்.
4. மலரோன் நெடுமால் அறியாமல் நின்றமை.

- வன்ற துன்பப் புயல் வெள்ளத்தில் நின் கழற் புணை கொண்டு இழிகின்ற அன்பர்கள் ஏறியமை.
6. வெருள் புரி மான் அன்ன நோக்கிதன் பங்களாய் இருத்தல்; மாவடு வகிரன் கணின் உடனாதல்.
  7. ஆழி அப்பனாதல்.
  8. அங்கணன் ஆதல்.
  9. பிரிவறியா அன்பர் நின் அருட் பெய்கழல் தாள் இணைக் கீழ் மறிவறியாச் செல்வம் பெற்றமை.

கனிந்த உளப் பக்குவம் பெற்றவர்கள் உன் தாள் இணைக் கீழ் வீட்டுலகை அடைந்துவிட்டார்கள். யானோ கல்வி ஞானம் இல்லாதவன். புழுக்கள் மலிந்த புல்லிய யாக் கையைப் பெற்றுள்ளவன். அது, அறியாமையை வளர்த்து, யாக் கை இயல்பிழக்கேற்ற போக்குகளிற் செலுத்தியது. அதனால் அழுகு நிறைந்த மனத்தினாகி வெறுத்து ஒதுக்குவதற்கு உரியவாய் தீய செயல்களைச் செய்து, இளைத்து நிற்கின்ற என்னை அடைக்கலமாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், என்பது மணிவாசகனாரது விண்ணப்பம். “இவ்வுடம்பு பொல்லாப் புழுமலி நோய்ப் புன்குரம்பை” என்று தமிழ்க்கிழவி ஒளைவை குறிப்பிட்டுள்ள கருத்தும் சிந்திக்கப்பட வேண்டியது. பழுத்த மனத்தடியர் போயினர். தான் போக முடியாது போன்மைக்குத் தன் பக்குவமின்மையே காரணமென்று உணர வைக்கின்றார் மணிவாசகர்.

பிறவியெனுந் துன்ப வெள்ளத்தில் இழிந்து செல்கின்ற அன்பர்கள் உன் கழலாகிய தெப்பத்தைப் பற்றி வீடு பேறு பெற்றனர். யானோ துன் பக் கடற் சுழியில் அகப்பட்டுத் தத்தளித்துக்கொண்டிருந்த வேளை, மாதர் எனுந் திரை மோத, ஆசை எனுங் சுறாவினாற் கதுவப்பட்டுப், பொருத் தமற்ற போக்கு என்பதனையும் என்னாது இழிந்த ஆசையினால் அழிந்துகொண்டிருக்கிறேன். வந்த வேலை ஒன்றிருக்க அதை விடுத்துச், சுருள் சுருளாக அழுக விளங்கப் புனையப்பட்ட கூந்தலையுடைய

மகளிரது தொடர்பினுட்பட்டு அறியாமையுள் அமுந்தினேன். உன் கருணைத் திறத்தை மறந்தேன். அறியாமையை விளைவிப்பதாய உடம் பொடு கூடி இளைத் துவிட்டேன். கட்டித்தன்மைத்தாகிய தயிர், வலிய மத்தினது சுழற்சியினால் உடைந்து சிதறுண்டு போவது போல, மாம்பிஞ்சின்பிளவினை ஒத்த அஞ்சனம் தீட்டப்பெற்ற கண்களையுடைய பெண்களின் சாகசத்திற் சிக்குண்டு தளர்வுற்றேன். மின்னும் விழிகளையும், துவளும் இடையையும் உடைய காரிகையரது ஊடலெனும் பொய்க்கோப வலையில் அகப்பட்டு உழவுகின்றவனாகிய என்னை அவ்வாறு உழலவிடாமல் நீயாகவே வந்து ஏற்றுக்கொண்டு, என் கண்ணிலே அமுதம் சூந்து நின்றது போல இனித்து, என் குற்றங்களை எல்லாம் பொறுத்து அனுதாபத்தோடு இரங்குகின்ற அருளாளனே என்னை அடைக்கல்ப பொருளாக ஏற்றுக்கொள்வாயாக.

துணி செய்யும் முயற்சியில் குறுக்காக நூலைச் செலுத்துகின்ற குழல் என்னுங் கருவி போவதும் வருவதும் செய்வது போல என்னுள்ளம் பொருத்தமற்ற செயல்களில் மறைந்து வாழுதலை உடையதாயிற்று. இந்த நிலை தொடராதிருக்கும்வகை என்னை அழைப்பாயாக. அழைத்து எது வேண்டினுங் செய்க. யான் அறிவில்லாதவன். உன்னை வணங்குவது எப்படி என்றே தெரியாதவன். உன்னையே அறியாதவன். உன்னை எப்படி அறியலாம் என்ற ஆரம்ப அறிவே இல்லாதவன். அருளார் அமுதத்தை நீ வழங்குகிறாய். அதை ஏற்றுக்கொள்ளும் முறைமை தெரியாத யான் பேராசையால் வாரி வாரி விழுங்கி விக்கலுக் குள்ளானேன். குளிர்ந்த தேன் போன்ற நீர் தந்து துன்பப்படுமென்னைக் காத்து அடைக்கலமாக ஏற்றிருள்க. அறியாமை காரணமாக வாரி வாரி உண்டேன். விக்கலுவுக்குள்ளானேன்.

இவ்வளவிற்கு இழிநிலைக் குள்ளானவன் எனினும் நீ ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய நிலைமை உண்டென்பதை யான் அறிவேன். இழித்து ஒதுக்கப்படுவதாகிய பாம்பினை நீ அணிகலனாக ஏற்றிருக்கிறாய். எனவே வெறுப்பனவுற்றைச் செய்யும் என் கீழான செயலினைப் பொறுத்து

என்னையும் ஏற்றுக்கொள்வாய் என்பதுபட அராப்புண்பவனே என்கின்றார். பொங்கிப் பாய்ந்து சீற்றத்தொடு வந்த கங்கையை அமைதியடையச் செய்து சடாபாரத்தில் ஏற்றுக்கொண்ட நீ மனச்சலனத்திற்கு உள்ளாய என்னையும் அமைதியடையச் செய்து ஏற்றருள்வாய் என்பதுபடப் “பொங்கு கங்கை சடைச் செறுப்பவனே” என்றார்.

“மலர்மிசை ஏகினான்” என் நுந் திருக்குறப்புகுதிக்கு உரைகண்ட பரிமேலழகர், “அன்பான் நினைவாரது உள்ளாக் கமலத்தின் கண் அவர் நினைந்த வடிவொடு விரைந்து சோநிலின்.....” என்று காட்டியுள்ள கருத்து, “என் மனத்தினுள்ளே வரும் பெருமான்”, என்னும் மணிவாசகர் காட்டுடன் ஒப்புநோக்கி இன்புறத்தக்கது.

தன்னை அறிய முயலாதவர்க்கு இறைவன் அறியாதவனானான் என்பது புலனாக, மலரோன் நெடுமாலறியாமல் நின்ற அரும் பெருமான் என்றார்.

எல்லா உயிரினங்கள் மீதங் கருணை உள்ளவன்; இரக்க சுபாவம் உள்ளவன் என்னும் கருதுகோள்பட “மாவடு வகிரன்ன கண்ணி பங்கா”, என்றும், வெருள்புரி மானன்ன நோக்கி

அடைக்கல்ப்பத்து பக்குவ நின்னயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

குரிசன்று மாதந் திருப்பாக
காமச் குலவிய,
அழிவின்றன் உடையம் அடியே
உள் அடைக் கல்லி.

செழுக்கமலத் தீவனதில் சேவட்சேந் தமைந்த
பழுத்தமைத் தடியுடன் போயின்யான் பாவியென்
பழுக்குறுவைப் புல்நும்யைப் பொல்ளக்கல்வி ஞாயின
அழுக்குமைத் தடியேன் உடையம் அடைக்கல்லே.

வெறுப்பவனே செய்யும்என் சிறுமையைநின் பெருமையினால்
பொறுப்பவனே அராப்புன் பலனெபொங்கு கங்கைசடைச்
செறுப்பவனே நின்திருவநு ஓால்ஸ் பிறவியைவேர்
அழுப்பவனே உடையம் அடியேன் உடையம் அடைக்கல்லே.

பெரும்பெருமான் என்பிறவியை வேறுத்துப் பெரும்பிறக்கு
தரும்பெருமான் சதுப்பெரு மான்ஸன் மனத்திறுவேன்
வழும்பெருமான் கல்லோன்பெடு மாலி மால்நின்ற
அஞ்சுபெருமான் உடையம் அடியேன் உடையம் அடைக்கல்லே.

பொறிக்குற துன்பம் புலவிவள்
எற்றில்லின் கூற புலைகொண்
அழிவின்ற அன்பாக்கள் ஏறினர்
வான்யான் இடர்க்குல்வாய்ச்,

பங்க”, என் நும் குறாபடு
அடைக்கலப்பத்து என்னும் இப்பகுதியை
இரு இடங்களில் இந்தவகை உபயோகத்தை,
அவதானிக்கின்றோம். அன்பு, கருணை, இருக்கம்
முதலிய இயல் புகளைப் புலப்படுத்த வல்லது
பார்வை ஒன்றே என்பது காரணம் ஆகலாம்.
அறக்கடலானவன்; எனவே நெறி தவறமாட்டான்.
ஆதலின் அங்கணன். அவ்வண்ணமாய அறவாழி
அந்தண்ணின் திருவருளைவிட்டு நீங்காத -
நீங்குதலை அறியாத - அன்பர்கள் கழலணிந்த
திருவடி கீழ்ச்சென்று திரும்புவதற்கு இடமில்லாத
பேரின்பத்தைப் பெற்றனர், என்பதைப் “பிறிவறி”
யாவன்பர் நின்னருட் பெய்கழல் தாளினைக்
கீழ் மறிவறியாச் செல்வம் வந்துபெற்றார்” என்று
காட்டுவர். எனவே எந்த நிலையிலும்
ஏற்றுக்கொள்வதற்கு உரியவன் அவன் ஒருவனே
என்பது பெறப்படும்

திருப்பெருந்துறையில் இறைவனால்
ஆட்கொள்ளப்பட்ட மணிவாசகனார் இறைவனைப்
பிரிந்திருக்கும் நிலையில் பெருந்துன்பத்திற்கு
உள்ளாகின்றார். அந்த நிலையில் இறைவனின்
அடைக்கலப் பொருளாகிக் காண விழைந்த
விழைவே அடைக்கலப்பத்தென்றாகிறது.

காஞ்சிபுரமூர்ய் குழலிர்
பாட்டுன் நிறம்புறநிற(கு),
கிருஷ்ணபி யாக்கவைலே கிடங்
தெய்தனன் கைத்தடக்கன்,
வெந்துப்பி யான்வன் நோக்கின்
பங்கவின் ஜோர்பெரு யான்,
அஞ்சுப்பி யாம்சை யாம்சை
பேன்டுன் அடைக் கல்லே.

மாழையைப் பாவிய கண்ணிய் வள்மந் திடவுவைந்து
தாழையைப் பாவு தமிர்போல் தவர்க்கேன் தடமலத்தான்
வாழியைப் போதுவந் தெந்தான் வளங்குவன் வல்லிவையோவ்
ஆழியைப் பாவுடை யாம்சை பேன்டுன் அடைக்கல்லே.

பொழுதில்ற துவ்யம் புயல்வெள் எத்தில்லின் கூறு புகைகொண், பூரிசில்ற அவ்பாக்கள் ஏறினர் வாவ்யான் இடர்க்கு ஸ்வாமிச், கூரிசில்ற மாதாந் திருவியாக்காய் கூரிவியா, அழிசில்றனள் உடையாம் அடியேன் உன் அடைக்கலமே.

கஞ்சபுரிசூழைய் மூலிழ் பாடுன் திறம்மறந்திங்கு, இகுஸ்புரி யாக்கைவிலேகிடந் தெய்த்தவன் மைத்து ஸ்கன், வெஞ்சுபுரி யான்அன்ன நோக்கிதன் பங்கவின் ஜோர்பெருக்கன், அஞ்சபுரியாம் உடையாம் அடியேன்உன் அடைக்கலமே.

பிற்வரியா அவ்பாநின் அஞ்சபெய் கூல் தாவிகைக்கீர்மறிவுறியாச் செல்வாய்வந்து பெற்றார் உன்னை வந்தப்பதோ பிற்வரியேன் நின்னையே அறிவோன் நின்னையே அறியும் அறிவுறியேன் உடையாம் அடியேன்உன் அடைக்கலமே.

வழங்குவின் நாம்க்குள் அஞ்சார் அழுத்தை வாரிக் கொண்டு, விழுங்குகிள்றேன் விக்கிடோன் வினையேன்ன் விதிவிஸ்தையால், தழங்கநூந் தேவன்வை தன்னீர் மஞ்சங் தந்தும்பக் கொள்ளாய், அழுங்குகிள்றேன் உடையாம் அடியேன்உன் அடைக்கலமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

யில்வோர் யிற்சிக்கு

- செல்வி. செ. மணோகரராணி B. A. Dip. in Ed.
- கந்து என்பது சிவலிங்கத்தைக் குறிக்கின்றது என்று கூறியவர் யார்?
  - பிரம்மனின் தலை ஒன்றைக்கிள்ளி அம்மண்டையோட்டை ஏந்தி இறைவன் ஆடிய கூத்தின் பெயர் என்ன?
  - முல்லை நில மக்களின் வழிபாட்டுக்குரிய தெய்வம் எது?
  - “பண்டாரங்கம்” என்ற கூத்தை இறைவன் எப்போது ஆடினான்?
  - சம்பந்தர் பொற்றாளம் பெற்ற திருத்தலம் எது?
  - யாழ் முரி என வழங்கும் திருப்பதிகம் எது?
  - தந்தையார் யாகம் செய்வதற்குப் பொன் பெற்றுக் கொடுப்பதற்காகச் சம்பந்தர் பாடிய பதிகம் எது?
  - “மட்டிட்ட புன்னை” என்று தொடங்கும் திருப்பாடலையுடைய பதிகத்தைச் சம்பந்தர் ஏன் பாடினார்.
  - திருஞான சம்பந்தராற் புகழ்ந்து பாடப்பட்ட ஈழத்துச் சிவதலங்கள் எவை?
  - திருஞான சம்பந்தர் இறுதியாகப் பாடிய தேவாரம் எது?
  - தொல் காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுள்ள நிலப்பிரிவுகள் எவை?
  - சிலப்பதிகாரத்தில் சிவன் எப்பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றான்?
  - பகவதி அம்மையாரின் பிறப்பிடம் எது?
  - “துணிவளர்த்திங்கள்” என்ற பதிகம் எப்போது பாடப்பட்டது?
  - பூம்பாவையின் தந்தை பெயர் என்ன?
  - திருஞான சம்பந்தருக்கு வழங்கும் பெயர்கள் இரண்டு தருக.
  - பூழியர் கோன் யார்? புகலியர் கோன் யார்?
  - குணைராச்சரத்தைக் கட்டுவித்தவன் யார்?
  - “கோவாய் முடுகி” என்றபதிகம் எத்தலத்தில் பாடப்பட்டது?
  - திருத்தாண்டகம் எத்தனையாம் திரமுறையிலுள்ளது?

ஆடிப்பிறப்பு

ஆடிப் பிறப்பு என்றதும்

ஆடிப்பிறப்புக் காலை விடுதலை
ஆண்தல் ஆவந்தம் தோழர்களே
கூறி பயங்கரி கூறி ஆக்களாம்
கொருக்கடை நின்னளாம் தோழர்களே.

என நவாரியும் சோமகந்துரப்புவர் பாடிய பாடலே, நினவில்து வருவின்றது. இப்பாலிலே ஆடிப் பிறப்புப் பற்றிய நிகழ்ச்சிகளை ஒரு சிறுவன் நோக்கிலிருந்து அவர் வெளிப்புகின்றார். பள்ளிக்கூடம் இல்லை என்ற உடனே, சிறுவன் மனதில் விடுதலை உணர்ச்சி மேலோங்குகிறது. அதைவிட அவனுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி தருவது வேறுறான்றுவில்லை. அப்பெரு மகிழ்ச்சியை “ஆண்தம் ஆனந்தம்” என்று கூறித் தன் தோழர் கணையும் அம்மகிழ்ச்சியிற் பங்கு கொள்ள அழைக்கின்றான். விடுதலை என்பதால் ஏற்பட்ட ஆண்தத்தோடு எல்லோரும் ஒன்றாகக்கூடி இனிமையான பணங்கட்டிக் கூழி குடித்துக் கொழுக்கட்டையும் தின்னளாம் என்பதால் ஆண்தம் இரு மடங்கு ஆகின்றது. தொடர்ந்து வரும் பாடல் அடிகளிலே, தன் தாயார் எவ்விதம் அரிசிமா, பாசிப்பயறு. சருக்கரை எல்லாஞ் சேர்த்துப் பக்குவமாகச் சுலையான கொழுக்கடை அவிப்பார் என்பதையும் உண்ண உண்ணாத தெவிட்டாது என்பதையும், அவன் தன் தோழர்களுக்கு எடுத்துவரப்பதாக அமைத்திருக்கின்றார். இப்பொழுது ஆடிப்பிறப்பு விடுமுறை நாளன்று எனினும் சோமகந்தரப்புவர் இப்படியெப் பாடிய போது அது விடுமுறை நாளாக இருந்து என்று அறிய முடிகின்றது.

சைவர் கொண்டாடும் விழாக்கள் பல அவற்றுள் ஒன்றுதான் ஆடிப்பிறப்பு. குரியனை மையமாகக் கொண்டே சைவர் ஆண்டையும், மாதங்களையும் கணக் கிடுவார். இப்போது நாங்கள் ஆங்கில ஆண்டையும், மாதங்களையும் பயன்படுத்துகின் நோமெனினும், எமது விழாக்கள் பண்டிகைகள் என்பவற்றைத் தமிழ் ஆண்டு, மாதம் முதலியலை கொண்டே அனுஷ்டித்து வருகின்றோம். சைவர்களிடையே வருடம் சித்திரை மாதத்திலேயே ஆழம்பாமாகின்றது. ஆங்கில வருடமே ஜனவரி மாதம் முதலாம் திகதியில் ஆரம்பமாகிறது. அவர்களுடைய ஒரு நாள், முதனாளிரவு 12 மணி தொடக்கம் அன்றிரவு 12

திருமதி. நூனேஸ்வரி சோமகந்தரம் மனிவரையுள்ள காலப் பகுதி யாகும். தமிழ் முறையின்படி, ஒரு நாள் அன்றைய குரியோதயத்துடன் ஆரம்பமாகி, மறநாள் குரியோதயம் வரையுள்ள காலப்பகுதியாகும். ஆங்கில ஏப்ரல் மாதம் 13ஆம், 14ஆம் திகதிகளிலே தமிழ் சித்திரை மாதம் ஆரம்பமாகும். குரியன் மேட இராசி முதல் மீன் இராசி ஸ்ராகிய பன்னிரண்டு இராசிகளிலும் முறையே சஞ்சியிப் தூங் சித்திரை மாதம் முதல் பங்குனி மாதம் ஸ்ராகிய 12 காலப் பிரிவுகளே 12 மாதங்களாகக் கொள்ளப்படு கின்றன. குரியன் தனது உச்சராசி யாகிய மேட ராசியிற் சஞ்சிக்கத் தொங்கும் தினத்தையே அதாவது சித்திரை மாதம் முதலாம் நாளையே வருட ஆரம்ப நாளாகக் கொள்கின் றோம். இப்புத்தாண்டு தினத்தைக் கொண்டாடுவதோடு நின்று விடாது தைமாதம் முதலாம் திகதியையும் ஆடி மாதம் முதலாம் நாளையும் சிறப்பாகக் கொண்டாடுவத் மரபு.

குரியன், தை மாதத்தில் மகர ராசியில் சஞ்சிக்கத் தொடங்கும்; ஆது மாதம் கழிந்து ஆடி மாதத்திற்காக்கட்கராசியில் சஞ்சிக்கத் தெடங்கும். தைமாதம் முதல் ஆரிமாதம் இறுதிவரையுள்ள காலப் பகுதியை உத்தராயனம் எனவும், ஆழமாதம் முதல் மார்கழிமாத இறுதிவரையுள்ள காலத்தைத் தட்சிணாயனம் என்றும் கூறுவார். உத்தும் என்ற வட மொழிச் சொல்லுக்கு, வடக்கு என்பது பொருள். அயனம் என்றால் அசைவு, போக்கு என்று பொருள்படும். எனவே குரியன் வடத்தைச் நோக்கிச் சஞ்சிக்கும் காலம் உத்தராயனம். தட்சினம் என்றால் தெற்கு. வடக்கு நோக்கிச் சஞ்சிக்கும் குரியன் தெற்கு நோக்கிச் சஞ்சிக்கத் தெடங்கும் காலம் ஆழமாதம். அதனாலேயே தைமாதப் பிறப்பும் ஆழமாதப் பிறப்பும் முக்கிய இடத்தை பெறுகின்றன.

புத்தாண்டுத் தினத்திலும் தைமாதப் பிறப்பிலும் குரியனுக்குப் பொங்கலிட்டு, வழிபாடு செய்வார். தைமாதம் முதலாம் நாளைத் தைப் பொங்கல் நாள் என்றே சிறப்பாகக் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். ஆழமாதப் பிறப்பன்று பண்கட்டியும் அரிசிமாவும் தேங்காயும் சேர்த்துக் கூழி சமைத்தும் பயறும் சருக்கரையும் கலந்து கொழுக்கட்டை அலித்தும் இறைவனுக்குப் படைத்து அனைவரும் கூடி உண்டு மகிழ்வது முக்கிய நிகழ்ச்சியாகும்.

வருந்துகின்றோம்

சைவர்தி முன்றாவது இதழ் (சுர ஆனி) வெளிவருதற்குரிய நிலையை அடைந்திருந்தவேளை, குறிப்பிட்ட அச்சகம், மின்னொழுக்குக் காரணமாக, அக்கினி பகவானால் ஆட்கொள்ளப்பட்டுவிட்டது. அந்தக் தூர்ப்பாக்கிய நிலை காலதாமதத்திற்குக் காரணமாயது. மன்னிக்க வேண்டுகின்றோம். சுர ஆனி ஆடி இதழ்கள் ஒன்றாகவே வெளிவந்துள்ளன.

ஆசிரியர்

ஆனைமீது ஆடவரும் ஆடவேல்

அறங்காவலர் காஸாந்தி தி. சிந்தில்வேல்

ஆட மாதம் என்றாலே கதிர்காம முருகன் அழகு யானை மீது ஆடி ஆடிப் பவனி வரும் அருட்காட் சிதான் மனதில் முன் நிற்கும். திருவிழாக் காணக் கதிர்காமம் செல்ல இயலாதவர்களுக்காகக் கதிர்காமக் கந்தனை நினைந்து நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் ஆடவேல் விழாக்கள் நடைபெறுவது உண்டு.

கொழும்பு மாநாகரிற் கொம்பனித்தெரு சிவசுப் பிரமணியசுவாமி ஆலயத் திலிருந் துபேலியாகொடை பூபால விநாயகர் கோயிலுக்குச் செல்லும் ஆடவேல் பெருவிழா மிக விமர்ச்சையாகவும் பக்தி பூவாகவும் நடைபெறும். கதிர்காம உற்சவ காலத்திற் குறிப்பிட்ட ஒரு நாளிலே குரிய உட்யவேளையிற் புனித யானை பாற்குடம் கூந்து முன்னேவர், ஆயிரக்கணக்கான அடியாக்கள் பாற்குடங்கள் ஏந்திப் பின்வர, அழகு வேலானது ஆனைமீது ஆட்ரோகணித்து வரும் தெய்வீக்க காட்சி கண்கொள்ளாக்காட்சியாக இருக்கும்.

பாற்குடம் ஏந்த விழையும் பக்தர்கள் விரதமிருந்து அன்று விடியுமுன் நீராடி ஆசாரசீலராய்க் கொம்பனித் தெரு அருள்மிகு சிவசுப்பிரமணிய கவாமி சந்திதானத் திற் குழுமுவர். வைகறை வேளையிலேயே வேப்பிலை யும் எழுமிச்சம் பழுமும் கையில் ஏந்தியவாறு மஞ்சீட் காப்பு அணிந்து சங்கற்பம் செய்வர். அதன் பின் பாற்குடம் ஏந்த வேண்டிய காலத்தைத் தெய்வீக சங்கற்பம் உணர்த்த வேண்டும் என உத்தரவு வேண்டி நிற்பர். அருட்கடாட்ச மாக உத்தரவு கிட்டியதும் அனைவர் உள்ளங்களிலும் பக்திப் பரவசம் மேலிடப் பிரதான ஆனைமீது ஞானமே வடிவாகியவேல் எழுந்தருஞும். துணையானை மீது பிரதான பாற்குடம் ஏற்றப்படும். உணர்ச்சிகள் பொங்கக் கதிர்காமக் கந்தனது புகழ்

நாமங்களை உரக்க உச்சரித்துப் பாற்குடங்களை அடியார்களின் சிரசின் மேல் ஏந்திய வண்ணம் கவாயி சந்திதானத்தை வலம் வந்து பாதயாத்திரையைத் தொடங் குவர். புனித யானைகள் பக்குவமாயப் பவனிவரப், பக்தர் குழாம் மாளிகாவத்தை சித்திலிநாயகர் ஆலயத்தை வந்தடையும் ஆங்கேயும் அதன் பின்னேயும் முறையே வந்து கூடும் பரடைஸ் பிளோஸ் மாகாகாளி அப்மன் அடியார்களோடும், தெம்ட்டகொடை செந்தில் ஆலய அடியார்களோடும், வெல் லம் பிட்டி பத் தீர்காளி அம் பாளி அடியார்களோடும். ஊர்கொடைவத்தை தூர்க்கை அம்பாளி அடியார்களோடும், நெல்லிகாவத்தை பூமாி அம்மன் அடியார்களோடும், ஆங்காங்கே கூடி, மூர்த்தி தலம் தீர் ததம் மூன்றும் ஒருங் கே கூடிய பேலியாகொடையில் விரத நீராடும் சீடியார்க்கு மோட்ச போகங்களைத் தரவல்ல புனித கங்காதீர்த்திற் கோயில் கொண்ட பூபால விநாயகர் சந்திதானத்தை, உணர்ச்சிப் பெருக்கினை உள்ளாக்க முடியாது கட்டுக் கடங்காத பக்திப் பரவசத்தோடும் அடைவார்கள். அங்கு ஆலயவரவேற்பு மரியாதைகளைச் சிவசுப்பிரமணியரின் வேல் ஏந்தும் பின் அவ் வேலைப் பூபால விநாயகர் தம் கையிலே வந்த பாற்குடங்களைச் சொயிப் பாலபிடேகம் நிறைவேறும். பின்னர் விநாயகப் பெருமான் வேலேந்தி உள்வீதி உலா வந்து பின் வெளி முற்றும் வந்து களனி கங்கைக்கரையிற் கங்கா ழசை இயற்ற நீர் வெட்டும் நிகழ்ச்சி அதன் பின் பூரண கும்பமரியாதை களை ஏற்றவாறு அம்பாளி சந்திதானம் சேர்ந்து ஆராதனைகளை நிகழ்த்திப் பின் இருப்பிடம் சேர்ந்து பேரருள் புரிந்தவாறு அன்தானம், சொர்ணதானம், பூதானம் இயற்றித் திருவிளையாடல் புரியா வீற்றிருப்பர்.

பாதயாத்திரை பண்டைய மருப

சைவ சமயத்தவர்கள் பண்டைய மருப காக்கும் போற்றுதலுக்கு உரிய உயரிய பாரம்பரியமே பாதயாத்திரை யாம். பார்வதி பரமேசுவரனைப் பார்க்கத் திருக்கயிலை செல்வதும், அடர்ந்த கானகங்கள் ஊடாகப் பலமலை ஏறி இறங்கி ஏறிச் சபரிமலை யில் ஜெயப்பளைக் காணவும், அங்கே ஜெந்தாவது மலையில் மும்முர்த்தி களும் சோதிப் பிழுப்பாகக் காட்சி தரும் பேரின்பத்தைக் கர்ண விழைவதும் தொன்மையான பாதயாத்திரை களாகும். அரித்துவாரத்தில் முனி புங்கவர்கள் யாத்திரை வந்து தங்கும் பாரபரியம் கும்பமேளா எனப்படும். சிங்கை நாட்டிலே, வருடா வருடம் தீக்குளிப்போர், பொருமாள் கோயிலில் இருந்து மாரியம்மன் கோயில் வரை பாதயாத்திரை செய்வதும், தைப்புச் நன்னாளிலாம்.

ஆணிகளையே பாத அணிகளாக அணிந்து வருவோரும், உடலில் வேல், ஈட்டி என்பவற்றைக் குத்திக் காவடி எடுத்து ஆடுவோரும், பெருமாள் கோயிலில் இருந்து தண்டாயுதபாணி கோயில் வரை பாத யாத்திரையாக வருவதும் தெரிந்ததே. கதிர்காமக் கந்தனிடம் கொண்ட அளவு கடந்த பக்தியினால் இலங்கையின் வடகோழியி லுள்ள கீரிமலையிலே தீர்த்தமாடிக் கிழக்குக் கரை ஓரமாகக் கதிர்காமம் நோக்கி நாட்டுக்குள் எாலும் காட்டுக்குள்ளாலும் நடந்து வருவது மிகத் தொன்மையான காலம் முதல் நடைபெறுவது. பாதயாத்திரையின் போது தெய்வங்கள் எளிதில் முன் வந்து ஆட்கொண்டு அருள்வது அடிக்கடி அன்று மட்டுமன்றி என்றும் நிகழ்வ தொரு அற்புதமே.

திருத்தாட் கொண்டது

வித்தவான். வ. செல்லையா

திருக்கைலாயத்திலே சிவபெருமான் அடியார் கூட்டத்தில் ஒருவராக ஆலாலசந்தரர் இருந்தார். ஒருநாள் மாலைத் தொடுத்து இறைவனை அர்ச்சிக்க மலர்களைக் கொய்து வரத் திருந்தவனத்திற்குச் சென்றார். அங்கு பார்வதி தேவியாருக்கு அர்ச்சிக்க மலர்களைப் பறித்துக் கொண்டு நின்ற. அவருடைய சோடியர்களாகிய அனிந்திதை, கமலினி என்னும் பெண்களிருவரையுங் கண்டார். அவர்களின் அழகாற் கவரப்பட்ட ஆலால சுந்தரர். அவர்கள் மேற் காதல் கொண்டார். ஆலால சுந்தரரிடத்துப் பெண்கள் இருவரும் தம் மனதைப் பறிகொடுத்தனர். இங்ஙனம் ஏற்பட்ட மனத்தைத் திருப்பி இறைவழிப்பாட்டிற் கருத்துக்கொண்டு தத்தம் வழிபாட்டில் ஈடுபட்டனர்.

அப்பொழுது சர்வான்மாக்களிடத்திலும் வியாபித்திருந்தது அவரவர் செய்தபாட்டினை அறிந்து கணமத்தை அளந்து ஊட்டித்தீர்க்கும் கருணா மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் ஆலால சுந்தரரிடம் நீர் புனித ஆன்மாக்கள் வதியுமிடத்திலே தகாதன செய்தீர் நீ பெண்கள் மேல் இச்சை வைத்தபடியால் தட்சண பூமியிலே மானுடனாகப் பிறந்து அந்தப் பெண்களை மணந்து இன்பம் அனுபவிப்பாய் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அதனை கேட்ட ஆலால சுந்தரர் மனங்களங்களை, எம்பெருமானே, தேவீருடைய சந் நிதானத் திலே செய்யத் தகாத கொடியபாவத்தைச் செய்தவனாகிய சிறியேன் மயக்கம் பொருந்தியதாகிய மனிதப்பிறவியை எடுத்துச் செய்யத்தக்கது இது செய்யத் தகாதது இது என்று அறியாத பிரபஞ்ச வாழ்க்கையிலே மயங்கும் போது அடியேனத் தடுத்து ஆட்கொண்டருள வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஸந் தருஞும் எம் பெருமானும் ஆலால சுந் தராரின் வேண்டுக்கோளுக்கு இசைந்தருளினார்.

பின்பு ஆலாலசுந்தரர் புண்ணிய பூமியாகிய பரதகண்டத்திலே தமிழ் வழங்கும் நிலமாகிய திருமுனைப்பாடி நாட்டிலுள்ள திருநாவலுராலே ஆதி சைவ சிவப்பிராமண குலத் திலே சடையனாருக் கும் இசையஞானியாருக்கும் சற்புத்திராகத் திருவவ தாரங் செய்தார். ஆன்மாக்கள் சைவசமயமே சற்சமயம் என்று உணர்த்து அதன்வழி ஒழுகி உய்யும் பொருட்டு அன்னாரின் திருவவதாரம் அமைவதாயிற்று. திருவவதாரம் செய்த அப்பிள்ளை க்கு

நம்பியாரூர் என்று நாமகரணங் செய்தார்கள். நம்பியாரூர் சீருங் சிறப்போடும் வாழ்ந்து வந்தார். அப்பிள்ளை ஒருநாள் வீதியிலே தேர் உருட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது அந்த நாட்டுக்கு அரசனாகிய நரசிங்க முனையர் என்பவர் அவ்வீதி வழியே பவனி வந்து கொண்டிருந்தார். அரசர் நம்பியாரூரரைக் கண்டு அவர் அழகு ஆற்றல் என்பவற்றாற் கவரப்பட்டு அப்பிள்ளையைச் சூலீகாரம் செய்ய ஆசைக் கொண்டார். அவரை அபிமான புத்திராக அரண்மனையில் வைத்து அரசர் வளர்த்து வந்தார். அப்பிள்ளை அரசருக்குரிய வித்தை களையும் அந்தணருக்குரிய கல்வி ஒழுக்கங் களையும் பயின்று வந்தது. உரிய பருவத்தில் உபநயனம் செய்து வேதாகமப் பயிற்சியும் அளிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனமாகச் சகலகலைகளிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றுத் திகழ்ந்து நிற்கும் காலை நம்பியாரூருக்கு மணப்பருவமும் வந்தடைந்தது. அதுகண்ட தந்தையாராகிய சடையனார் தங்கள் குல மரபுக்குங்கொள்கைக்கும் ஏற்ற குடும்பம் ஒன்றினைத் தெரியலானார். அதற்கேற்பப் புத்தார் சடங்கவி சிவாச்சாரியாரின் புத்திரியை மணம் பேசி வரும்படி சில முதியவர்களை அனுப்பி வைத்தார். அவர்கள் சடங்கவி சிவாச்சாரியாரிடஞ் சென்று சடையனாரின் கருத் தினை தெரிவித்தார்கள். இந்நிகழ்ச்சி பெண்ணைப் பெற்றவர்களுக்குப் பெருமகிழ்வைக் கொடுத்தது. அவர்களும் நம்பியாரூருக்குத் தம் பெண்ணைத் திருமணங்கு செய்ய ஒப்பு கொண்டனர். இதனை முதியவர்கள் சடையனாருக்குத் தெரிவித்ததும் அவரும் மகிழ்ச்சியடைந்து நம்பியாரூரின் திருமணத்துக்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யலானார்.

முன்னை நாள் திருமண நடைமுறை இன்று போன்றதன்று. இதனைச் சிறிது நினைவு கூருதல் வேண்டும். தம் குலதருமத்தை நிலைநிறுத்தி இல்லை தாமத்தை ஒழுங்காக நடாத்தக் கூடிய பெண்ணைத் தெரிந்தெடுப்பார்கள். இன்று சீதனத்தை முன் வைத்து நடக்கிறது கருமம். நாவலர் பெருமான் கூறியது போல் ஒன்றுக்கும் பற்றாக் குருவனுக்குப் பெண்ணும் மண்ணும் பொன்னும் கொடுக்கின்ற காலம் இது, அதனால் “எத்தனை கோடி பொருள் இருந்தாலும் நிம்மதி இல்லை வீட்டிலே” என்ற உண்மை புலனாகிறது. எனவே இனிமேலாகிலும் மாயநினைவை விட்டு, வீட்டுக்கு நல்லவளைத் தேடிவைப்போமாக.

யாரூர் மன்னர் வீட்டில் வாழ்ந்து ரா. ஆதவின் கொற்றவர் திருவக்கேற்ற நையில் மணவினைக் குரிய ஒலை எங்களும் அனுப்பப் பட்டன. இத்திருமணத்திற் கலந்து மகிழ் யாவரும் ஆவல் கொண்டிருந்தனர். நம்பியாரூராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருமணத்துக்கு முதல் நாளே பிரச்சரியத்தை நிறைவு செய்யுங் கிரியைகளை முடித்துக் கொண்டு இரட்சாபந்தனஞ் செய்து கொண்டார். அன்று அதிகாலை நித்திய கடமைகளை முடித்துக் கொண்டு திருமணக்கோலம் பூண்டார். மன்னவர் திருவும் தங்கள் வைதிகத் திருவும் பொலிய இறைவனைத் தியானித்துத் திருநீறு சாக்திக் கொண்டு அலங்கரிக்கப்பட்ட குதிரையில் ஏறியிருந்தார். மங்கல வாத்தியம் ஒலிக்க அந்தணப் பெருமக்களும் மற்றுமுள்ளோரும் புடை குழந்து வர, மகா அலங்காரத்தோடு புத்தார் சடங் கவி சிவாச் சாரியார் வீட்டுத் திருமணப் பந் தலின் முன் சென்று குதிரையினின்றும் இறங்கினார். பெண் வீட்டார், உபசரித்து அழைத்து சென்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை மணவறையில் அமரச் செய்தார்கள்.

அப்பொழுது சிவபெருமான் திருக்கைலாய் த்திலே ஆலால சுந்தரராயிருக்கும் போது அவருக்குத் தான் வாக்குத்தத்தம் பண்ணிய பிரகாரம் அவரைப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையில் மயங்கவிடாது. தடுத்தாட் கொண்டருஞம் பொருட்டு ஒரு வயோதிப் பிராமண வடிவங் கொண்டு திருமணப் பந்தலிலே எழுந்தருளி நின்றார். அங்கு திருமணத்திற் கலந்து நின்ற எல்லோரையும் அக்கிழிப்பிராமணார். நோக்கி “நான் சொல்லும் இவ்வார்த்தையைக் கேளுங்கள் என்று கூறி நின்றார். அங்கு நின்றார் அனைவரும் மணமகனாயமர்ந்திருக்கும் நம்பியாருறும் “நீர் கூறுவதை கூறும்” என்று சொன்னார்கள். உடனே கிழிப்பிராமணராக வந்தவர், “எனக்கும் நம்பியாருறுக்கும் ஒரு வழக்கு இருக்கிறது. அதனை முடித்துக் கொண்டு திருமணத்தை நடத்தலாம்” என்று கூறினார். அதனை நம்பியாருறாரும் ஏற்று இவ்வழக்கினை முடித்தனர் விவாகம் செய்யேன்; உமது வழக்கினை கூறுக என்றார். கிழிப்பிராமணாக வந்த ஜயரும் இந்தத் திருநாவலுரனாகிய நம்பியாருஞ் எனக்கு அடியவன் என்று சொல்லியருளினார்.

நம்பியாரூர், “இந்த ஜயர் சொன்ன வார்த்தை நன்றாயிருக்கிறது” என்று இகழ்ச்சியாகச் சொல்லிச் சிரித்தார். பிராமண வேடங் கொண்ட கடவுள் அவருக்குச் சமீபத்தில் போய், அக்காலத்திலே உன்னுடைய பாட்டன் எனக்கு எழுதித்தந்த ஒலை என்னிடம் இருக்க நீ இந்தக் காரியத்தைப் பரிகாசம் பண்ணியதன் காரணம் யாது என்றார். உடனே நம்பியாரூர்

ஜயரைப் பார்த்து, “இங்ஙனம் பிராமணருக்குப் பிராமணர் அடிமையாதல் இன்றைக்கு நீரே சொல்லிகேட்டோம் நீ பித்தனோ?” என்றார். ஜயர், நான் பித்தனானாலும் ஆகுக; பேயன் ஆனாலும் ஆகுக. நீ இப்போது எத்தனை வசை மொழிகளைக் கூறினாய், அவைகளினால் நான் சிறிதும் வெட்கம் அடையேன். நீ என்னைச் சிறிதும் அறிந்திலை. இப்படி நின்று விளையாட்டு மொழிகள் பேச வேண்டாம், அடிமைத் தொழில் செய்யவா என்று அழைத்தார். நம்பியாருறாரும் ஜயரே. அடிமை ஒலை ஒன்று உண்டென்று கூறினார்; அதனைக் காட்டும் என்றார். ஜயர், “நீ இந்த ஒலையைப் பார்த்து நிச்சயிக்க வல்லவனோ? நான் இந்தச் சபையோருக்கு ஒலையைக் காட்டி மெய்யென்று, நிருபித்த பின் நீ எனக்கு ஊழியங்கு செய்தற்கு மாத்திரம் தக்கவன்” என்றார். அப்பொழுது நம்பியாரூர் கோபங் கொண்டு அவர் கையில் இருந்த ஒலையைப் பறித்துக் கிழிக்க அவரெதிரே செல்ல அவர் ஓடினார். அப்போது தானும் ஒடி ஜயர் கையிலிருந்த ஒலையைப் பறித்துப் பிராமணர் அடிமையாய் ஊழியங்கு செய்தல் என்ன முறை என்று கூறிக் கிழித்தார். ஜயர் சுந்தரமூர்த்தியைப் பிடித்துக் கொண்டு, இது முறையோ என்று சத்தமிட்டார். பக்கத்தில் நின்றவர்கள் இருவரையும் விலக்கி, உலகத்திலே ஒரு காலமும் நடைமுறையில் இல்லாத வழக்கினைக் கொண்டு வாதாடும் நீர்யார்? எங்கு இருக்கின்றீர்? என்று பிராமணரைக்

கேட்டார்கள். அதற்கு ஜயர் நான் இந்தத் திருவெண்ணைய் நல்லூரில் இருக்கின்றவன்; அது இருக்கட்டும்; இந்த நம்பியாருள் தஞ்சையில் விரோதமாக எனது கையில் இருந்த ஒலையைப் பறித்துக் கிழித்து விட்டான். ஆதலின் இச்செயலால் அவன் எமக்கு அடியவன் என்பதை உறுதிப்படுத்தி விட்டான் என்றார். அதற்குச் சுந்தரரூர்த்தி நாயனாரும் “நீர் திருவெண்ணைய் நல்லூரில் இருப்பதொன்றால் அங்கே சென்று இவ்வழக்கைத் தீர்ப்போம்” என்று கூறினார். எல் லோரூம் இதனை ஏற்றுக் கொண்டனர். முன்னே எழுதப்பட்ட மூல ஒலையைக் காட்டி நிருபிப்பேன் என்று கூறிப் பிராமணர் தன்டையுன்றி முன் செல்லச் சுந்தரரும் மற்றையோரும் அவரைப் பின் தொடர்ந்து திருவெண்ணைய் நல்லூருக்குச் சென்றார்கள் அங்கு ஜயர். பிராமணர்கள் சபைக்குப் போய் தன் முறைப்பாட்டினை அவர்களிடம் கூறினார். அவர்களும் அம் முறைப்பாட்டினைக் கேட்டு, பிராமணர்கள் அடிமையாதல் இவ்வுலகத்திலே இது வரை இல்லை. ஜயரே நீர் தப்பு வார்த்தை சொன்னீர் என்றார். ஜயரும் நம்பியாருளின் பாட்டனும் அவர் மரபுளோரும் எனக்கு அடிமையென்று எழுதித்தந்த மூல ஒலையைக் காட்டுவேன். இது போய் வழக் கல்ல என்று வாதிட்டார். சுந்தரர் பலவற்றையும் எடுத்துக்கூறியும் நியாயப்படுத்த முடியாது போயிற்று. பிராமணர்கள் ஜயரை நோக்கி, நீர் இதனை உறுதிப் படுத்த வேண்டும். ஒரு விவகாரத்தை உண்மை யொன்று நிருபிக்க அனுபவம், எழுத்து, சாட்சி என்ற முன்றும் வேண்டும். அம் மூன்றில் ஒன்றாயினும் காட்டும் என்றார்கள் ஜயா “மூல ஒலை என்னிடம் உண்டு. அதனைச் சுந்தரர் பறித்து கிழிக்காது விடின் காட்டுவேன். என்றார். அதனை கிழிக்கவிடோம் என்று பிராமணர்கள் சொன்னார்கள். மூல ஒலையை ஜயர் கையில் எடுத்தார். சபையோனின் கட்டளைப்படி ஒரு கணக்கன் அவரைக் கும்பிட்டு அதனை வணங்கி மழிப்பை நீக்கிச் சபையோர் கேட்க வாசிக்கலானார்.

அவ்வோலையில், திருவெண்ணைய் நல்லூரில் இருக்கின்ற ஆதி சைவனாகிய ஆரூரன் என்கின்ற நான். திருவெண்ணைய் நல்லூரில் இருக்கின்ற பித்தனுக்கு நானும் என் சந்ததியாரும் வழிவழித் தொண்டு செய்வதற்கு உள்ளும் புறமும் ஒப்பு உடன்பட்டு எழுதிக்கொடுத்தேன்; இப்படிக்கு ஆரூரன், என்று இருந்தது. அதை சபையோர் அறியவாசித்தார். அங்குள்ள கையொப்பங்களையும். ஒப்பு நோக்கி ஒத்துக்கொண்டார் கள். அதனால் சுந்தரரூர்த்தி நாயனார் வழக்கில் தோற்றுவிட்டார். தோற்றுதால் சுந்தரர் ஜயருக்கு ஏவல் செய்வதே கடன் என்றார். பிராமணர் விதி முறை இது வென்றால் நான் விலகமுடியுமா? என்று சுந்தரரும் கூறி நின்றார். அப்பொழுது பிராமணர்கள் ஜயரைப் பார்த்து நீர்

காட்சிய அடிமை ஒலையிலே எங்காலு ஹன்ரென் று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆதல் பரம்பரையாக நீர் வாழும் வீட்டைக் காட்டும் என்றன. ஜயரும் இந்தனை வயது கடந்து வாழ்ந்தும் எமது வீடு முதலியவற்றை அறியிரோ என்று கூறி, அவற்றை காட்டுகிறேன் வாருங்கள் என்று அழைத்துக்கொண்டு திருவருட்டுறை என்னும் சிவாலத் துள்ளே போனார். பின்பு யாவரும் அவரைக் காணாது திகைத்தனர்.

அப்பொழுது சுந்தரரூர்த்தி நாயனார் என்னை அடிமைக் கொண்ட பிராமணர் தமது கடவுளாகிய சிவபெருமானே என்ற தெளித்தார். ஆலயத்தில் நுழைந்து இது என்ன அற்புதம் என்று நினைத்து உள்ளங்களிந்து கண்ணீர் சோர வணங்கி நின்று, எம்பெருமானே என்று சொல்லி அழைப்பாராகினார். உடனே இடபவாகன்த்திற் பார்வதி சமேதராக அவருக்குக் காட்சியளித்து முன்னைய சம்பவங்களை அவருக்கு கூறியருளினார். சுந்தரா “நீ மன் மேல் சம்சார பந்தத்தில் சிக்கி அலையாமல் நாமே வலியவந்து ஆட்கொண்டோம்” என்று எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளச் சுந்தரரும் அடியற்ற மற்ற போல நிலத்தில் வீழ்ந்து தன்னை ஈன்ற பகவின் குரலைக் கேட்ட கண்ணு போல கதநியமுது எழுந்து சிரமேற் கைக்கப்பி வணங்கினார். பஞ்சகிருத்தய நடனத்தைச் சிதம்பரத்தில் செய்து ஆஸ்ராக்கங்குக் கூருள் பாலிக்கும் எம்பெருமானே, சிறியேணை “பார்சார்” சம்பந்தம் போல வலிய வந்து ஆட்கொண்மர். தங்கள் காருண்ய மகிழமையை என் என்பேன் என்ற கூறி நின்றார். பின்பும் அடியேன் இதற்கு யாது கைமாறு செய்வேன் என்று வேண்டி நின்றார்.

எம்பெருமான் சுந்தரரை நோக்கி, நம்மோடு வன்சொற்களைச் சொல்லி “வன்றொன்டன்” என்னும் நமம் பெற்றாய்; நமக்கு அன்போடு செய்யத்தக்க அரச்சனை பாட்டேயாகும். ஆதலால் நம்மை மனமேற் சொற்றமிழாற் பாடுக என்று அருளிச் செய்தார். சுந்தரரும் எம்பெருமானே தங்கள் அனந்த குணங்களில் எதையறிவேன்? என்ன சொல்லிப் பாடுவேன் என்று கூறி நின்றார். எம்பெருமானும் நீ என்னைப் பித்தன் என்றாய். ஆதலின் பித்தன் என்றே பாடுக என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். உடனே “பித்தா பிறை குடி பெருமானே அருளாளா” என்றெடுத்து பதிகம் பாடலானார். எம்பெருமானும் தொண்டனே, நீ இன்னும் நம்முடைய புகழைக் குறித் துப் பல வகையாகப் பாடு என்று அருளிச்செய்தார். சுந்தரரும் வன்றொன்டராகத் தொடர்ந்து தேவாரப் பதிகங் களைப் பாடிவருவாயினார்.

அது நிற்க, புத்தார் சடங்கவி சிவச்சாரியாளின் புத்திரியோ வேறு திருமணம் செய்யாது, சுந்தரரூர்த்தி நாயனாரைத் தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்து சிவலோகப் பிராப்தியானார்.

சந்தரமுத்தி சுவாமிகள் தேவாரத் திருப்பதிகம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பித்தானிறை நூபிபடு யானேயாக ஸாளா
ஏத்தான்ற வாதேநிலைக் கிள்ளேவியனத் துள்ளை
கைத்தாம்பின்னைத் தென்பால்வின்னைய் நல்லூராகுட்டுறையுள்
அந்தாவுளக் காளாயினி யல்லேலினை வாபே

1

நாபீவாஸ நாலூநிலைப் பிள்ளையனத் துள்ளைப்
யோயாக்கிறிந் தெய்த்தோன்வெற வாக்வாநுள் பெற்றோன்
வேயாபின்னைத் தென்பால்வின்னைய் நல்லூராகுட்டுறையுள்
ஆயாவுளக் காளாயினி யல்லேலினை வாபே

2

மான்வோந வாதேநிலைக் கிள்ளேவியனத் துள்ளைப்
பொவ்வேயனி தானேவபி நீங்கோவெற தாந்தி
மன்னார்பின்னைத் தென்பால்வின்னைய் நல்லூராகுட்டுறையுள்
அவ்வேயுளக் காளாயினி யல்லேலினை வாபே

3

ழுப்போளிப் பிரவேண்பெற்ற மூடு
கொங்கோல்பல பொய்யேயுரைப் பேதைக்குறிக்கிநாக்னீ
செயாப்பென்னைத் தென்பால்வின்னைய் நல்லூராகுட்டுறையுள்
அங்கேஞானக் காளாயினி யல்லேலினை வாபே

4

ஷதங்கி வார்கள்பெறும் பண்டாறு பணியாம்
ஆதன்பொரு ஸாலேவாறு லில்லேனாகு ஸாளா
தாநார்பின்னைத் தென்பால்வின்னைய் நல்லூராகுட்டுறையுள்
ஆந்துபுகக் காளாயினி யல்லேலினை வாபே

5

தன்னார்தி குதூரல் போவுந்திரு ஸோளி
எண்ணாப்பு முன்றுமூரி யுன்னை நகை செய்தாம்
மன்னார்பின்னைத் தென்பால்வின்னைய் நல்லூராகுட்டுறையுள்
அன்னாவுளக் காளாயினி யல்லேலினை வாபே

6

ஷனாயுமி ராளாயு வானாயு காளாம்
வாளாய்ந்த ளாளாய்கு வானாய்மலை யாளாம்
தோளாபின்னைத் தென்பால்வின்னைய் நல்லூராகுட்டுறையுள்
ஆளாயுபுகக் காளாயினி யல்லேலினை வாபே

7

ஏற்றாபுர முன்றுமூரி யுன்னச்சிலை தொட்டாம்
தோற்றாலை ஹால்வித்திரி வேவோசெக்கா வார்ப
ஏற்றாபின்னைத் தென்பால்வின்னைய் நல்லூராகுட்டுறையுள்
ஆற்றாயுபுகக் காளாயினி யல்லேலினை வாபே

8

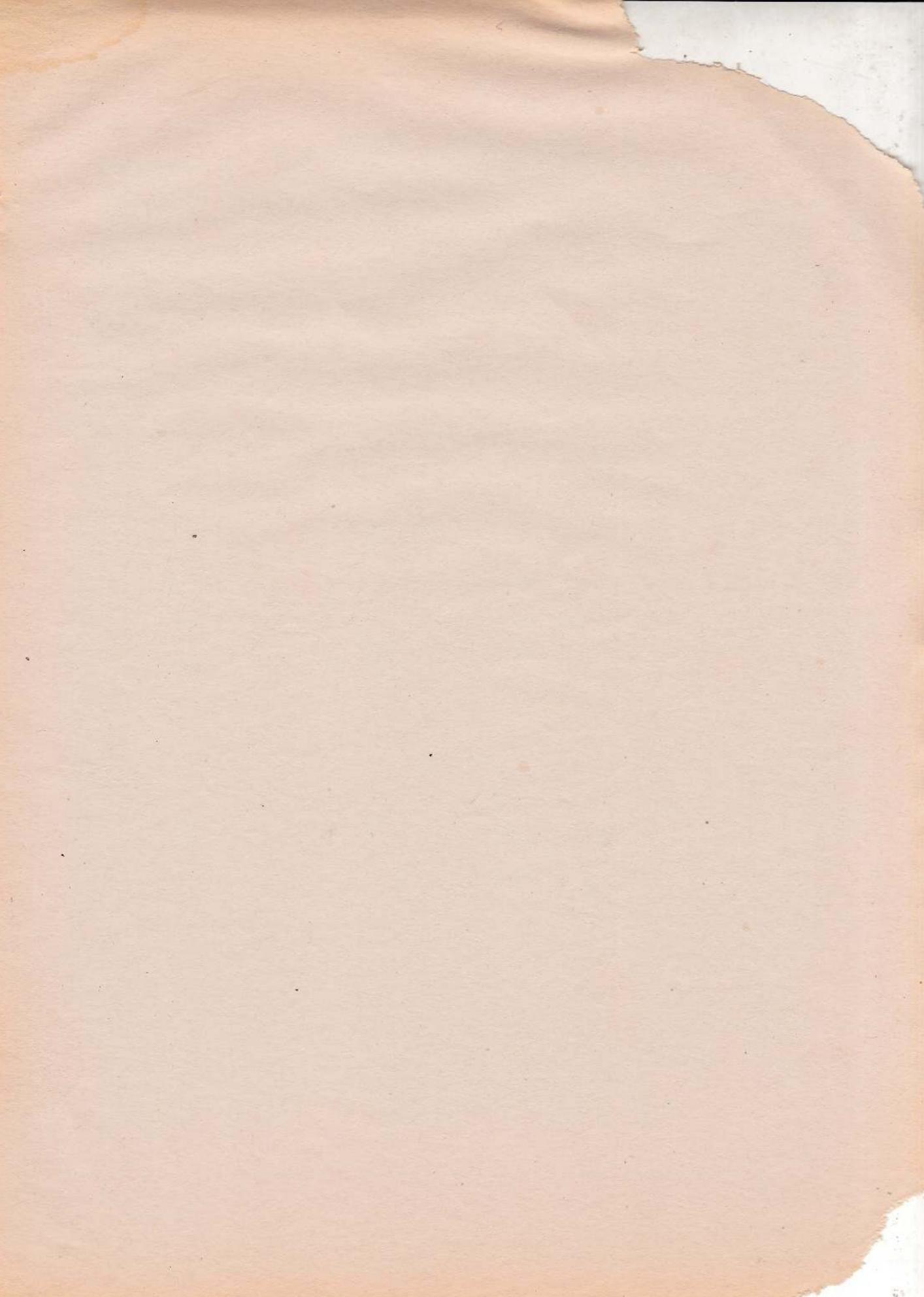
மழுவாஸ்வல ஜேந்தமூர போதியங்கை பங்கு
தெற்றாவர் தூயாயின நந்தவுள தெந்திலை
மெழுவாபின்னைத் தென்பால்வின்னைய் நல்லூராகுட்டுறையுள்
அழகாவுளக் காளாயினி யல்லேலினை வாபே

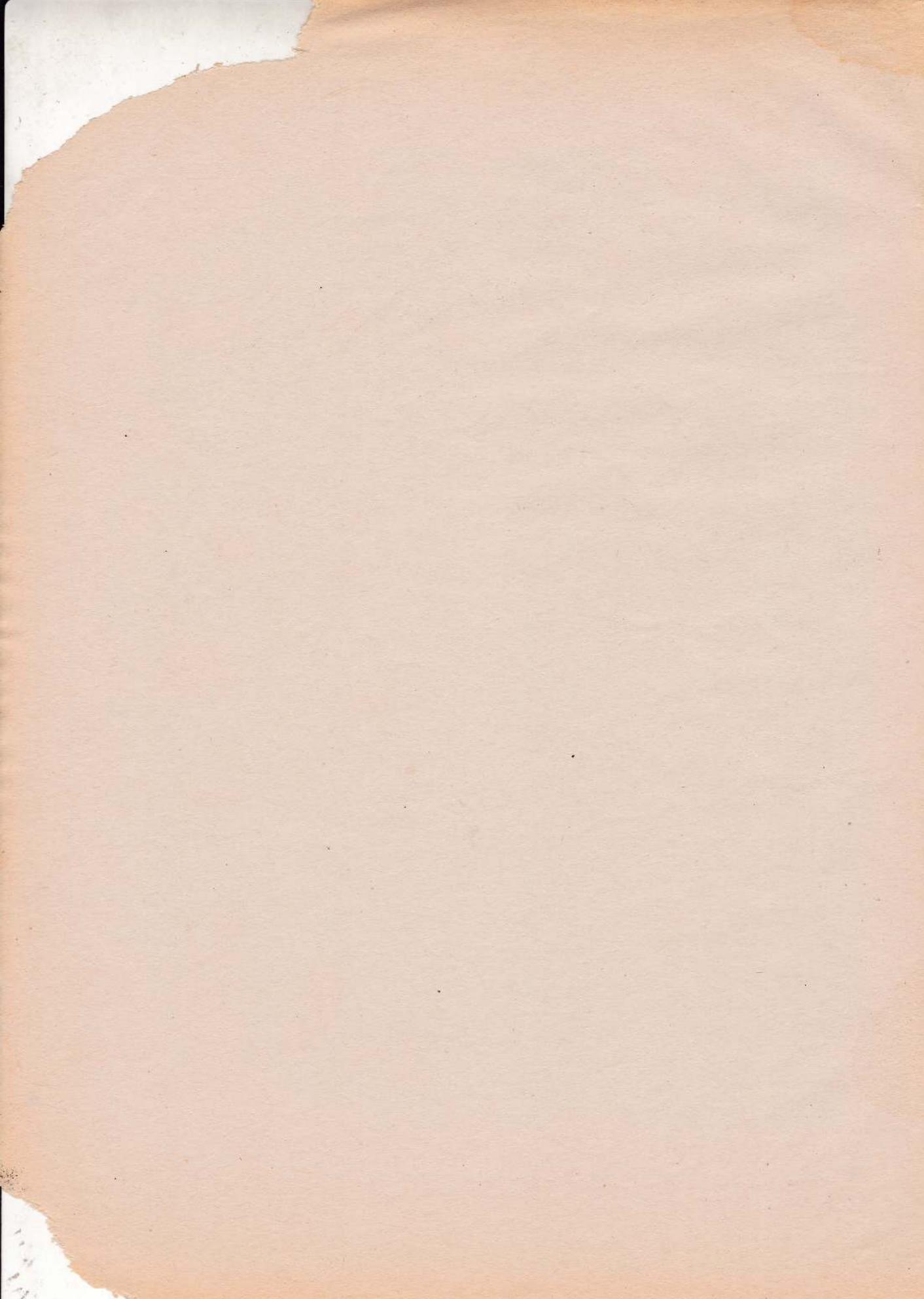
9

காநுப்புள லெம்புக்கரை கல்லித்திரைக் கையால்
யஞ்சுக லெம்புத்திக்குப் பான்யாயனி யுந்து
க்குப்பின்னைத் தென்பால்வின்னைய் நல்லூராகுட்டுறையுள்
ஆந்துவெம் பெறுமாற்கா எல்லேலினை வாபே

10

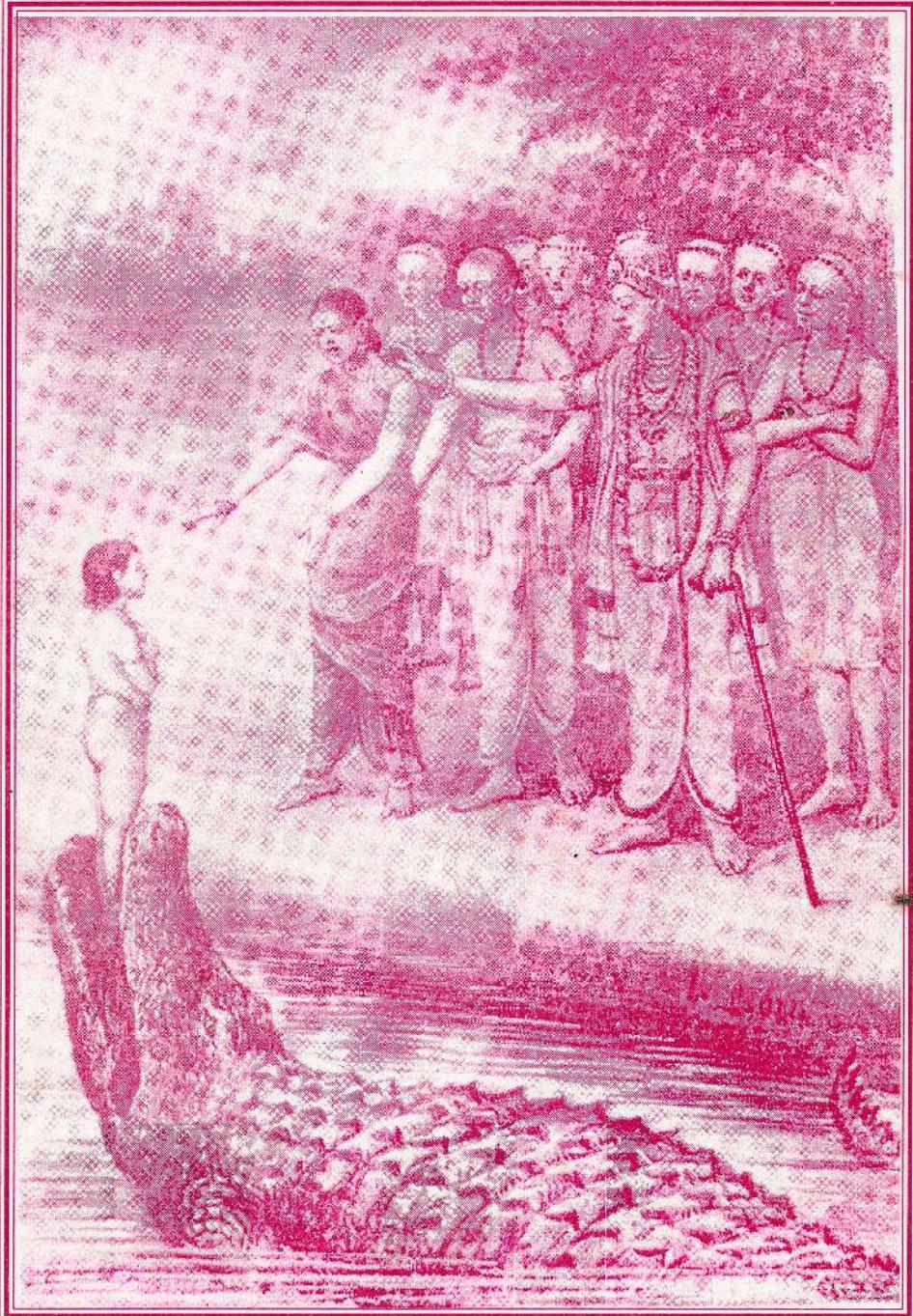
திருச்சிற்றம்பலம்

நினைவிற் கொள்வதற்கு

ஆணி 1.	15. 6. 97 ஞயிறு	மாதப்பிற்பட்டு ஷட்சீதி புண்ணிய காலம் பகல் 11.14வரை
2.	16. 6. 97 திங்கள்	ஏகாதசி விரதம்
4.	18. 6. 97 புதன்	பிரதோஷ விரதம்
6.	20. 6. 97 வெள்ளி	பூரணை விரதம்
9.	23. 6. 97 திங்கள்	சங்கடஹர சதுர்த்தி விரதம்
14.	28 .6. 97 சனி	ஏயர் கோன் கலிக்காமர் குருபூசை
16.	30. 6. 97 திங்கள்	ஏகாதசி விரதம்
17.	1. 7. 97 செவ்வாய்	கார்த்திகை விரதம்
18.	2. 7. 97 புதன்	பிரதோஷ விரதம்
20.	4. 7. 97 வெள்ளி	அமாவாசை விரதம்
24.	8. 7. 97 செவ்வாய்	சதுர்த்தி விரதம்
	"	மாணிக்வாசகர் குருபூசை
25	9. 7. 97 புதன்	ஸ்கந்த பஞ்சமி " அமர் நீதியார் குருபூசை
26	10. 7. 97 வியாழன்	குமாரதேஷ்டி விரதம் " இரவுநடேசரபிழேகம்
27	11. 7. 97 வெள்ளி	ஆணி உத்தரம் " உதயம் நடேசர் தரிசனம்
32	16. 7. 97 புதன்	சயன ஏகாதசி விரதம் சாதுர் மாஸ்யவிரதாரம்பம் தக்ஷிணாயன புண்ணியகாலம் பகல் 1. 11 முதல் மாலை 7.35வரை

இவ்விதம் சௌவந்தி நிறுவனத்தினருக்காக பறீ சுக்தி அச்சகத்தில் கணனிப்

பொறிக்குடபடுத்தப்பட்டு 17/18, ஓலியமுல்லை, வத்தளை

உதயா அச்சகத்தில் அச்சிட்டு 25-08-97 இல் வெளியிடப்பட்டது.